

JONAS JONASSON

ZABIJÁK ANDERS

A JEHO PŘÁTELÉ (A SEM TAM NEPŘÍTEL)

knihku
kah montow
pohkenun
nól, kah N
God 2 we
wequali
wunnamun
Kah wurch
wequali kah
wuwunow
kah pahken
kah nu wun
negonne ke
God e fep
Cispen
panteon

Jonas Jonasson

**Zabiják Anders
a jeho přátelé**
(a sem tam nepřítel)

Další knihy Jonase Jonassona:

Analfabetka, která uměla počítat

Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel

Jonas Jonasson

**Zabiják Anders
a jeho přátelé**
(a sem tam nepřítel)

Přeložila Hana Švolbová

PANTEON

Ze švédského originálu
Mördar Anders och hans vänner (samt en och annan ovän),
Piratförlaget, Stockholm 2015

Copyright © 2015 by Jonas Jonasson

First published by Piratförlaget, Sweden

Published by arrangement with Brandt New Agency, Spain

Copyright © 2016 by Panteon

Cover © 2016 by Emil Křížka

Translation © Hana Švolbová 2016

Nakladatelství Panteon, Národní 21, 110 00 Praha

www.jonasson.cz | www.jonasjonasson.com | www.knihypanteon.cz

Přeložila: Hana Švolbová

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Printed in Czechia.

ISBN 978-80-87697-50-4

*Table by se ti libila, tati.
Je pro tebe.*

ČÁST PRVNÍ

TROCHU JINÝ BYZNYS

KAPITOLA 1.

Ten, jehož život se měl záhy naplnit smrtí a násilím, zloději a lupiči, se v recepci nejubožejšího hotelu ve Švédsku zasnul.

Jediné vnouče koňského handlíře Henrika Bergmana vždycky svádělo svoji bídu na dědečka. Stařík vévodil v rámci jižního Švédska špičce svého oboru, nikdy neprodal míň než sedm tisíc zvířat za rok, všechno prvotřídní kusy.

Od roku 1955 však proramní sedláci počali měnit dědovy plno- a polokrevníky za traktory takovou rychlostí, kterou dědeček nedokázal chápat. Ze sedmi tisíc transakcí bylo sedm set, z nichž se stalo sedmdesát a z těch pouhopouhých sedm. Během pěti let se několikamilionové rodinné jmění rozpustilo v obláčku nafty. Otec ještě nenarozeného vnuka se v roce 1960 pokusil zachránit to, co zachránit šlo, tím, že objížděl rolníky v kraji a kázal prokletí mechanizace. Vždyť se toho tolik povídá. Třeba že nafta způsobuje rakovinu, když na člověku ulpí, a taky že ulpí.

A pak tatínek dodával, že výzkumy prokázaly, že nafta u mužů pravděpodobně způsobuje neplodnost, jenomže to dělat neměl. Za prvé to nebyla pravda a za druhé to zaneprázd-

něným, nicméně neustále chtivým zemědělcům opatřeným třemi až osmi dětmi znělo jako pohádka. Bylo trapné opatřit si kondom, na rozdíl od nějakého toho kousku z řady Massey Fergusson nebo John Deer.

Dědeček zemřel v chudobě, navíc ho ukopal jeho poslední kůň. Jeho zkroušený syn i bez koní přisedlal, prošel jakýmsi kurzem a časem získal zaměstnání u společnosti Facit a. s., jednoho z předních světových podniků vyrábějících psací a počítačací stroje. Tím se mu zadařilo být převálcován historickým vývojem nejenom jednou, ale rovnou dvakrát za život, jelikož trh najednou zaplavily elektronické kalkulačky. Jako výsměch produktu zvící cihly od firmy Facit se japonská varianta navíc vešla do kapsy od saka.

Stroje koncernu Facit se nesmrštily (aspoň ne dostatečně rychle), ovšem podnik sám tuto změnu prodělal a nakonec se scvrkl doslova v nic.

Syn koňského handlíře dostal padáka. Aby potlačil skutečnost, že ho život dvakrát podvedl, sáhl po láhvi. Nezaměstnaný, zahořklý, stále nemytý a nikdy střízlivý, ztratil záhy veškerou přitažlivost pro svou o dvacet let mladší manželku, která nejdřív vydržela chvíli a potom ještě chvíli.

Ale nakonec si ta trpělivá mladá žena pomyslela, že se chyba, kterou představoval sňatek s nesprávným mužem, dá odčinit.

„Chci se rozvést,“ řekla jednou dopoledne manželovi, který rázoval po bytě onoho páru v bílých trenýrkách s tmavými fleky a něco hledal.

„Nevidělas flašku s koňakem?“ opáčil.

„Ne. Ale chci se rozvést.“

„Včera večer jsem ji postavil na linku, muselas ji někam přesunout...“

„Je možné, že skončila v baru, když jsem uklízela, už si nevzpomínám, ale snažím se ti vysvětlit, že se chci rozvést.“

„V baru? Jo, jasně, tam jsem měl hledat! Jsem pitomec. To se pak odsud odstěhuješ? A vezmeš si s sebou i toho prďolu, co si jenom sere do gati?“

Ano, miminko s sebou vzala. Blondatého kloučka s hodným modrým očima. Kloučka, z nějž se měl o mnoho let později stát recepční.

Maminka si pro sebe vysnila kariéru učitelky jazyků, ale miminko se rozhodlo přijít na svět čtvrt hodiny před začátkem závěrečné zkoušky. Teď odjela do Stockholmu s prckem, svými pěti švestkami a podepsanými rozvodovými papíry. Pak se vrátila k dívčímu příjmení Perssonová, přičemž nezvážila důsledky pro chlapce, který už dostal křestní jméno Per (ne že by nebylo možné jmenovat se Per Persson nebo třeba Jonas Jonasson, ale někomu to může připadat fádní).

V hlavním městě na ni čekala práce dopravní policistky. Matka Pera Perssona chodila po ulici sem a tam a téměř denně jí vyčínil některý ze špatně parkujících řidičů, především těch, kteří si mohli udílené pokuty dovolit. Ze snu o učení – o šíření znalostí o tom, které německé předločky se pojí se čtvrtým a které se třetím pádem, mezi žáky, jimž to bylo povětšinou samozřejmě jedno – sešlo.

Ale když matka v zaměstnání, které mělo být jenom dočasné, strávila půlku věčnosti, stalo se, že jeden z těch poučujících, špatně parkujících řidičů se úplně rozlítl, když uprostřed stížnosti objevil v uniformě dopravní policie ženu. Jedno dalo druhé a ocitli se na obědě v krásné restauraci, kde byl lístek s pokoutou přetržen vedví, asi tak při servírování kávy s likérem. A když jedno dalo třetí, požádal špatně parkující řidič matku Pera Perssona o ruku.

Žadatelem byl náhodou islandský bankéř, který se chystal odstěhovat domů do Reykjavíku. Své zamýšlené manželce na-

sliboval zlato a zelené lesy, pokud odjede s ním. Islandská náruč vítala rovněž synka. Ale uplynulo už tolik času, že blondatý klučina stihl dospět a mohl o sobě rozhodovat sám. Počítal se zářivější budoucností ve Švédsku a vzhledem k tomu, že nikdo nedokáže porovnat to, co následovalo, s tím, co by se bývalo mohlo stát, nelze určit, nakolik byl tento synův kalkul správný, či špatný.

Per Persson si už v šestnácti letech obstaral zaměstnání při studiu gymnázia, v němž se zrovna moc neangažoval. Matce nikdy do detailů nevyprávěl, o jakou práci se jedná. A měl pro to svoje důvody.

„Kam se chystáš, chlapče?“ mohla by se matka ptát.

„Do práce, mami.“

„Tak pozdě?“

„Jo, většinou se tam jede nepřetržitě.“

„A co že to vlastně děláš?“

„Vždyť už jsem to vykládal tisíckrát. Vypomáhám v... zábavním průmyslu. Setkávání lidí a tak.“

„Jak vypomáháš? A jak se jmenuje...“

„Musím letět, mami. Můžem to probrat pak.“

Per Persson opět proklouzl. Je zřejmé, že nerad prozrazoval podrobnosti, jako že jeho zaměstnavatel balil a prodával příležitostnou lásku ve velkém omšelém žlutém dřevěném domě v Huddinge jižně od Stockholmu. Nebo že zařízení působilo pod názvem Klub Amore. Nebo že chlapcova práce spočívala v zajištění provozu, přičemž také tvořil doprovod a kontroloval. Platilo, že každý jednotlivý návštěvník najde cestu do správného pokoje za správnými milostnými hrátkami za správně vyměřený čas. Chlapec vytvářel rozvrhy, odměřoval čas návštěv,

poslouchal za dveřmi (a nechal pracovat představivost). Pokud to vypadalo, že se něco ubírá špatným směrem, strhl poplach.

Asi v tu dobu, kdy matka emigrovala a Per Persson dokončil studia také formálně, rozhodl se jeho zaměstnavatel pro změnu branže. Z klubu Amore se stal penzion Mořský mys. Vůbec nestál někde u moře, tudíž ani na žádném mysu. Ale jak prohlásil majitel hotelu:

„Nějak se ta prdel jmenovat musí.“

Čtrnáct místností. Dvě stě dvacet pět korun za noc. Společná toaleta a sprcha. Čisté povlečení a ručníky jednou týdně, ale pouze pokud se dostatečně opotřebí. Změna činnosti z hnízdečka lásky na hotel třetí cenové nebylo nic, co by si majitel zrovna přál. Vydělával podstatně víc, když měli hosté v posteli společnost. A když se v rozvrhu děvčat objevila mezera, mohl si s některou z nich na chvíli zalézt sám.

Jedinou výhodou penzionu Mořský mys bylo, že to bylo méně nelegální. Bývalý majitel nočního klubu si odkroutil osm měsíců v chládku a řekl si, že to stačilo.

Peru Perssonovi, který prokázal nadání pro logistiku, nabídl práci recepčního a to nebylo zrovna nejhorší (ačkoli o mzdě to neplatilo). Jednalo se o zápis a odhlašování hostů, dohled na to, aby lidi platili, o kontrolu rezervací. Také bylo potřeba být trochu příjemný, ale ne tak, aby to mělo negativní vliv na výsledek.

Šlo o novou činnost pod novým názvem a úkol Pera Perssona byl jiný a nesl s sebou víc zodpovědnosti než dřív. Pobídlo ho to k tomu, aby vyhledal šéfa a pokorně mu navrhl úpravu platu.

„Nahoru, nebo dolů?“ zeptal se šéf.

Per Persson odpověděl, že by upřednostnil zvýšení. Rozhovor se neubíral směrem, který si přál. Teď tu stál a doufal, že si bude smět aspoň ponechat to, co už měl.

A tak se stalo. Šéf však byl natolik velkorysý, že přišel s návrhem:

„Tak se, do prdele, nastěhuj do místnosti za recepcí, ať se vyhneš placení nájmu za byt po mámě.“

Per Persson souhlasil, že to je cesta, jak nějakou tu kačku uškludlit. A jelikož plat dostává načerno, mohl by bokem zkusit i sociální dávky a podporu v nezaměstnanosti.

A tak se stalo, že se Per Persson šzil se svou prací. Bydlel a žil ve své recepci. Uplynul rok, uplynuly dva, uběhlo pět let a chlapci se po všech stránkách nevedlo líp než jeho otcí a dědovi. A vinu na tom nesl dědeček. Stařík byl několikanásobný milionář. Teď stála jeho vlastní krev ve třetí generaci za pultem a vítala páchnoucí hotelové hosty se jmény jako Zabiják Anders a jiné nelibosti.

Právě Zabiják Anders byl jedním z těch, kdo v penzionu Mořský mys bydleli dlouhodobě. Vlastně se jmenoval Johan Andersson a celý svůj dospělý život seděl. Se slovíčky a vyjadřováním mu to nikdy nešlo, ale záhy v životě přišel na to, že pravdu lze obhájit, když tomu, kdo odporuje nebo se tváří, jako by to zvažoval, jednu ubalí. A druhou, pokud to bude potřeba.

Tento druh rozhovoru časem vedl k tomu, že se mladý Johan dostal do špatné společnosti. Díky novým známým začal své už tak agresivní argumentační způsoby míchat s alkoholem a pilulkami, a pak už to šlo ráz na ráz. Alkohol a tabletky mu přivodily dvanáct let, už když mu bylo dvacet a nedokázal vysvětlit, jak se jeho sekera ocitla v zádech předního oblastního distributora amfetaminu.

Po osmi letech byl Zabiják Anders zpátky venku a svobodu oslavil s takovou náruživostí, že téměř nestihl vystřízlivět a dostal dalších čtrnáct let k předchozím osmi. Tentokrát se do

toho připlatla brokovnice. Zblízka. Přímo do obličeje chlapíka, který nastoupil po onom se sekerou v zádech. Výjimečně neveselý pohled pro osoby, které to musely uklízet.

Zabiják Anders u soudu tvrdil, že to nebyl záměr. To se aspoň domníval. Na to, jak se to odehrálo, si moc nepamatoval. Asi jako při dalším úletu, kdy podřízl hrdlo třetího podnikavce s pilulkami, jelikož tento ho nařkl, že má špatnou náladu. Muž s čerstvě prořízlým chřtánem měl v této věci pravdu, nebylo mu to ale k ničemu.

Šestapadesát bylo Zabijáku Andersovi, když se zase dostal na svobodu. Na rozdíl od předchozích propuštění se nejednalo o příležitostný pobyt, ale o něco stálějšího. Tak zněl plán. Jen bylo nutné vyhýbat se alkoholu. A pilulkám. A všemu a všem, co měli s alkoholem a pilulkami něco společného.

U piva takové nebezpečí nehrozilo, to ho těšilo nejvíc. Nebo napůl. Anebo z toho aspoň nešílel.

Penzion Mořský mys vyhledal ve víře, že stále skýtvá zážitky jistého druhu a mohl by tak vyrovnat deficit u člověka, který jedno či tři desetiletí seděl. Když se usadilo zoufalství z faktu, že tak tomu již není, rozhodl se raději ubytovat. Někde přece bydlet musí a něco přes dvě stovky za noc není suma, kvůli které by se měl dohadovat, obzvlášť při pomýšlení na to, jak takové dohadování může dopadnout.

Ještě než si poprvé vyzvedl klíč od pokoje, stihl Zabiják Anders vypovědět svůj životní příběh mladému recepčnímu, který mu přišel do cesty. Vyprávění zahrnovalo i dětství, třebaže si zabiják nemyslel, že by bylo relevantní pro to, co následovalo. Raná léta se povětšinou odvíjela tak, že se otec po práci opil, aby ji vydržel, a matka začala dělat totéž, aby to vydržela s otcem. To vedlo k tomu, že táta nevydržel s mámou a prokazoval

to tak, že ji v pravidelných odstupech zmlátil, ponejvíc, když synek přihlížel.

Po tomto vyprávění se recepční neodvážil k ničemu jinému, než přivítat Zabijáka Anderse podáním ruky a představením.

„Per Persson,“ řekl.

„Johan Andersson,“ odpověděl zabiják a slíbil, že odted' se bude snažit vraždit co nejmíň.

Načež se recepčního zeptal, jestli by někde na skladě nebyla plzeň. Po sedmnácti letech bez ní člověku snadno vyschne v krku.

Per Persson neměl naprosto v úmyslu zahájit svůj vztah se Zabijákem Andersem tím, že by mu odepřel pivo. Ale při nalévání se otázal, zda se pan Andersson dokáže zdržet tvrdého alkoholu a pilulí.

„Jo, to bude asi nejlepší,“ mínil Johan Andersson. „A hele, říkej mi Zabijáku Andersi, jo? Jako všichni ostatní.“

KAPITOLA 2.

Člověk by se měl radovat z maličkostí. Třeba z toho, že plynuly měsíce a Zabiják Anders nezamordoval ani recepčního, ani nikoho dalšího v nejbližším okolí hotelu. A z toho, že šéf dovolil Peru Perssonovi každou neděli na několik hodin recepci zavřít. Jakmile jen počásí – na rozdíl od většiny ostatních věcí – bylo na straně recepčního, snažil se odtud zmizet. Ne proto, aby si vyhodil z kopýtko, na to nestačily peníze. Zato sedět na lavičce v parku a dumat bylo zatím zadarmo.

Jak tam tak seděl, se čtyřmi chleby se šunkou a láhví malinovy, někdo ho náhle oslovil:

„Jak se daří, synu?“

Před ním stála žena, ne o mnoho starší než on. Vypadala ušmudlaně a odrbaně a na krku jí zářil bílý kolárek, třebaže se špinavým flekem.

Per Persson pro nějaké náboženství nikdy nehoroval, ale kněz je kněz. Pomyslel si, že ta žena si zaslouží stejný respekt jako ti vrazi, fetišáci a obyčejná chátra, s nimiž se setkával v práci. Možná dokonce i větší.

„Děkuju za optání,“ odpověděl. „Už bylo i líp. Nebo teda... nebylo, když o tom přemejšlím. Můj život je spíš samá potíž, dalo by se říct.“

Nevadí, že byl tak osobní, honilo se mu hlavou. Nejlepší bude to napravit.

„Přesto bych paní farářku nechtěl zatěžovat tím, jak si stojím se zdravím a náladou. Jen když mám něco k zakousnutí, je to většinou v cajku,“ pronesl a naznačil ukončení rozhovoru tím, že se věnoval otvírání chlebníku.

Jeho signál však farářka nepostřehla. Místo toho nadhodila, že jistě nebude nijak obtěžující více nebo méně posloužit, pokud by to mohlo jeho bytí zpříjemnit. Osobní modlitba je snad to nejmenší?

Modlitba?! Per Persson hloubal nad tím, jaký by to podle té ušmudlané farářky mohlo mít užitek. Věří snad, že začnou z nebe pršet peníze? Nebo chleba a brambory? I když... prodjednou. Přičilo se mu odmítnout někoho, kdo usiloval pouze o dobro.

„Díky, paní farářko. Jestli si myslíte, že modlitba k nebesům mi může ulehčit život, tak já se bránit nebudu.“

Farářka se usmála a usadila se na lavičku vedle recepčního, který si užíval nedělní volno. A pustila se do práce.

„Bože, pohleď na své dítě... mimochodem, jak se jmenujete?“

„Jmenuju se Per,“ řekl Per Persson a v duchu se podivil, k čemu Bohu tahle informace bude.

„Bože, pohleď na své dítě Pera, pohleď, jak trpí...“

„No, já tak úplně netrám...“

Farářka se nechala vyvést z míry, podotkla, že může klidně začít znovu a že modlitba nejlépe poslouží, když nebude příliš přerušovaná.

Per Persson se omluvil a slíbil, že ji nechá v klidu pomodlit až do konce.

„Díky,“ farářka znovu spustila. „Bože, pohleď na své dítě, pohleď, jak cítí, že by to mohlo být lepší, přestože úplně netrpí. Pane, dej mu jistotu, nauč ho milovat svět a svět ať miluje jeho. Ó, Ježíši, nes svůj kříž po jeho boku, přijď království tvé a tak dál.“

A tak dál? podivil se Per Persson, ale neodvážil se nic namítnout.

„Bůh ti požehnej, můj synu, silou a mocí a... silou. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.“

Per Persson nevěděl, jak by taková osobní modlitba měla znít, ale to, co právě vyslechl, znělo jako odfláknutá práce. A už to měl na jazyku, když ho farářka předběhla:

„Dvacet korun. Díky.“

Dvacet korun?! Za tohle?

„Mám vám za tu modlitbu začalovat?“ utrl se Per Persson.

Farářka přikývla. Modlitbu ze sebe jenom tak nevyklopíte. Vyžaduje soustředění a obětavost, bere sílu – a dokonce i farář musí na zemi z něčeho žít, dokud má pobývat právě tady, a ne v nebi.

To, co se Per Persson právě dozvěděl, neznělo ani obětavě, ani soustředěně a nebyl si ani za mák jistý, že to je nebe, a nikoli něco jiného, co na farářku čeká, až přijde čas.

„Tak deset?“ zkusila to farářka.

Snižuje cenu z mála na skoro nic? Per Persson se na ni podíval pronikavěji a spatřil něco... jiného? Něco... bídného?

A pak se přiklonil k tomu, že jde spíš o smolařku než o podvodnici.

„Nedáte si chleba?“ řekl.

Farářka se rozzářila.

„Děkuju, to by bylo skvělé! Pán ti požehnej!“

Per Persson poznamenal, že z historického hlediska asi tak všechno ukazuje na to, že Pán je zaneprázdněn něčím jiným než žehnat právě jemu. A že modlitba, která se k němu tam nahoru před chvílí donesla, na téhle věci nejspíš nic nezmění.

Vypadalo to, že se farářka hodlá ohradit, ale recepční jí rychle nabídl chlebník se svačinou.

„Tady máte,“ pobídl ji. „Snad vám to jídlo na chvíli zavře klapačku.“

„On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. Žalm dvacet pět,“ pravila pastorka s ústy plnými chleba.

„Co jsem povídal?“ pokáral ji Per Persson.

Skutečně působila jako farářka. Zatímco hltala čtyři chleby s šunkou od recepčního, vyprávěla, že měla vlastní sbor ještě do předminulé neděle, kdy ji uprostřed kázání předseda sboru přerušil a vyzval ji, aby opustila kazatelnu, sbalila si saky paky a zmizela.

To Peru Perssonovi připadalo nejhorší. To v nebeských záležitostech neexistuje nic jako ochrana zaměstnanců?

Ano, samozřejmě existuje, ale vypadalo to, že předseda má pro své jednání důvod. A snad celá farnost s ním souhlasila. Mimochodem se to týkalo i samotné farářky. Navíc po ní nejmíň dva členové sboru švihli sbírkou žalmů, když sestupovala z kazatelny.

„Jistě chápeš, že to má delší verzi. Chceš ji slyšet? Můj život nebyla žádná procházka růžovým sadem, to bys měl vědět.“

Per Persson zvažoval. Chce slyšet, kudy se farářka v životě procházela, když ne růžovým sadem, nebo stačí ta dávka utopení, kterou kolem sebe šíří sám bez její pomoci?

„Nejsem si jistej, jestli by se můj život rozzářil, kdybych poslouchal o ostatních, co žijou v podobný mizérii,“ pro-

nesl. „Ale samotný jádro můžete nastínit, když nebudete moc rozvláčná.“

Samotné jádro? To znamenalo, že se už sedm dní potuluje, od neděle do neděle. Spala v kůlnách a Bůh ví kde všude, jedla to, co se jí podařilo sehnat...

„Jako čtyři chleby se šunkou ze čtyř možnejch,“ poznamenal Per Persson. „Nechcete moje jediný jídlo zapít zbytkem mojí malinovky?“

To farářka neodmítla. A když uhasila žízeň, řekla:

„Abych to vzala zkrátka, nevěřím v Boha. Ani v Ježíše. Táta mě nutil pokračovat v jeho šlépějích – tedy v tátových, ne Ježíšových – když se mu nepoštětilo zplodit syna, jenom dceru. Třebaže i tátu donutil dědeček. Nebo jestli je oba poslal ďábel, těžko říct. Farářství máme každopádně v rodině.“

Do toho, že je člověk obětí ve stínu otce nebo dědečka, se Per Persson okamžitě vcítil a řekl, že kdyby byly děti zproštěny všeho hnoje, který na ně předchozí generace nakydaly, pak by z toho života možná něco bylo.

Farářka se zdráhala upozornit na to, že předchozí generace jsou nutné pro naši vlastní existenci. Radši se zeptala, co ho přivedlo až... na tuto lavičku.

Chm, tahle lavička... A pochmurná recepce, kde bydlí i pracuje. A dělí se o pivo se Zabijákem Andersem.

„Zabijákem Andersem?“ zopakovala farářka.

„Jo,“ řekl recepční. „Bydlí na sedmičce.“

Per Persson si pomyslel, že by mohl farářce obětovat pár minut, když už se zeptala. Tak vyprávěl o dědečkovi, který rozfofroval miliony. O otci, který to prostě vzdal. O matce, která se dala dohromady s islandským bankéřem a opustila zemi. O tom, jak se v šestnácti letech sám ocitl v nevěstinci.

A že teď pracuje jako recepční v hotelu, který z hampejzu vznikl.

„A když mám konečně dvacet minut volno a uvelebím se na lavičku v bezpečný vzdálenosti od všech zlodějů a kriminálníků, který musím zvládat ve službě, tak se objeví farářka, která ani nevěří v Boha. Nejdřív se ze mě snaží vyloudit poslední peníze a pak mi sní jídlo. Tak tady máte můj život, pokud se díky vaší přímluvě ten starej bordel nezmění na Grand Hotel, až se vrátím.“

Ušmudlaná farářka s drobečky kolem úst se zatvářila zahanbeně. Poznamenala, že není pravděpodobné, že by modlitba měla tak bezprostřední účinek, obzvlášť když byla tak odfláknutá a příjemce neexistuje. Teď lituje, že si chtěla nechat zaplatit za špatnou práci, především s ohledem na recepčního velkorysost s těmi chleby.

„Klidně mi o tom hotelu pověz víc,“ vyzvala ho. „Neměl bys tam náhodou volný pokoj... za cenu pro přátele?“

„Cena pro přátele?“ podivil se Per Persson. „Kdy přesně se z nás stali přátelé, z paní farářky a ze mě?“

„No,“ řekla farářka. „Ještě není pozdě.“

KAPITOLA 3.

Farářka dostala pokoj číslo osm, hned vedle Zabijáka Anderse. Ale na rozdíl od vraha, kterého se Per Persson nikdy neodvážil požádat o zaplacení, by měl nový host uhradit jeden týden předem. Za obvyklou cenu.

„Předem? Vždyť to jsou moje poslední peníze!“

„O to důležitější je, aby se někde neztratily. Můžu vám vystříhnout modlitbu, úplně zadarmo, třeba se to spraví,“ řekl recepční.

V tu chvíli vstoupil muž v kožené bundě, slunečních brýlích a se strništěm na bradě. Vypadal jako parodie na gangstera, jímž pravděpodobně byl, a bez pozdravu se zeptal, kde najde Johana Anderssona.

Recepční se narovnal a odpověděl, že kdekdo nemůže jen tak vědět, kdo bydlí a nebydlí v penzionu Mořský mys. Tady se ctí ochrana osobních údajů místních hostů.

„Kápní božskou, nebo ti ufiknu ptáka,“ pronesl muž v kožené bundě. „Kde máš Zabijáka Anderse?“

„Pokoj sedm,“ hlesl Per Persson.

Vyhrožující chlapík zmizel v chodbě. Farářka se za ním zahleděla a zajímalo ji, jestli se neobjevily nějaké potíže. Myslí si recepční, že by ze své pozice farářky mohla něco udělat?

Per Persson si nemyslel nic, ale to nestihl prozradit dřív, než se kožená bunda zase nevrátila.

„Zabiják je rozvalenej na kanapi. Já vím, jakej dokáže bejt, takže je v tuhle chvíli nejlepší nechat ho ležet. Postarej se o tuhle obálku a dej mu ji, až se probere. Pozdravuj ho od Hraběte.“

„To je všechno?“ zeptal se Per Persson.

„Jo. Ne. Řekni mu, že je v tý obálce pět táců, ne deset, protože práci odved jen z poloviny.“

Kožená bunda odešla. Pět tisíc? Pět a zjevně to mělo být deset. A teď je na recepčním, aby nedoplatek vysvětlil možná nejnebezpečnějšímu člověku ve Švédsku. Pokud to nepředá farářce, která právě nabídla své služby.

„Zabiják Anders,“ řekla. „Takže vážně existuje, to jsi nevykládal jen tak?“

„Zbloudilá duše,“ poznamenal recepční. „Hodně zbloudilá, vlastně.“

K jeho údivu se farářka zajímala, jestli je ta hodně zbloudilá duše zbloudilá natolik, že by z morálního hlediska unesla, kdyby si od ní jedna farářka a jeden recepční vypůjčili tisícovku, aby se v nějakém příjemném podniku v okolí dosyta najedli.

Per Persson se otázal, co je to za farářku, když dokáže přijít s takovým návrhem, přesto uznal, že ta myšlenka je lákavá. Existuje ovšem jeden důvod pro to, že se Zabijáku Andersovi říká tak, jak se mu říká. Nebo tři, pokud si recepční dobře pamatuje: jedna sekyra v zádech, jedna rána z brokovnice v obličejí a jedno proříznuté hrdlo.

Z otázky, zda je vhodné si potají vypůjčit peníze od vraha, sešlo, jelikož se zmíněný vrah probudil a s rozčuchanými vlasy se k nim šoural chodbou.

„Mám žízeň,“ oznámil. „Dneska mi maj přijít prachy, ale zatím nedorazily a nemám si za co koupit pivo. Nebo jídlo. Můžu si z tvojí kasy vypůjčit dvě kila?“

Byla to otázka, a přesto ne. Zabiják Anders rovnou počítal se dvěma stokorunovými bankovkami.

Ale teď o půl kroku předstoupila farářka.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Jmenuju se Johanna Kjellanderová a jsem bývalá vikářka, nyní už hlavně jenom farářka.“

„Faráři jsou banda sraček,“ utrousil Zabiják Anders a nevěnoval jí jediný pohled.

Konverzace prostě nepatřila k jeho silným stránkám. Znovu se obrátil na recepčního.

„Tak dostanu nějaký prachy, nebo ne?“

„S tím, že to je jenom to, co jste říkal, bych nesouhlasila,“ pokračovala Johanna Kjellanderová. „Samozřejmě se i v našem okruhu najde tu a tam někdo, kdo zakolísá, bohužel patřím mezi ně. O některých věcech bych si s panem... Zabijákem Andersem ráda popovídala. Možná při jiné příležitosti? Teď jde spíš o obálku s pěti tisíci korunami, kterou na recepci právě přinesl nějaký Hrabě.“

„Pět táců?“ zopakoval Zabiják Anders. „Mělo to bejt deset! Cos provedla se zbytkem, ty černoprdelnická svině?!“

Vrahoun, který se právě vzbudil, a tížila ho kocovina, se zamračil na Johannu Kjellanderovou. Per Persson, který si nepřál vraždu farářky ve své recepci, rychle a nervózně dodal vzkaz od Hraběte, že pět tisíc je jenom částečná platba, jelikož práce byla odvedená jenom z poloviny. Recepční a farářka po jeho boku jsou nevinní poslíčci a doufá, že to Zabiják Anders chápe...

Ale Johanna Kjellanderová se opět chopila slova. To s tou „černoprdelnickou sviní“ se jí dotklo.

„Styďte se!“ vyhrkla tak rázně, že to Zabiják Anders málem udělal.

Pokračovala, že by snad mohl chápat, že by ji či recepčního ani nenapadlo připravit ho o peníze.

„Na druhou stranu na tom nejsme nejlíp, to nejsme. A když už se na to stočil hovor, tak bych se zeptala, jestli by Zabiják Anders nechtěl zapůjčit jednu z těch pěti tisícovek na pár dní. Nebo spíš na týden...“

To Pera Perssona ochromilo. Nejdřív chtěla farářka sebrat Zabijáku Andersovi peníze z obálky bez jeho vědomí. Potom ho skoro přiměla, aby se zapýřil hanbou, když ji právě z toho obvinil. A teď se s vrahounem pustila do vyjednávání půjčky. To nemá vůbec žádný pud sebezáchovy? Nechápe, že vystavuje sebe i recepčního nebezpečí života? Zatracená osoba! Bude ji muset trochu poštouchnout, než ho vrahoun předběhne s něčím trvalejším.

Ale ze všeho nejdřív se musí pokusit napravit, co ztropila. Zabiják Anders se posadil na židli, možná ho zmátlo, že farářka, která mu v jeho představách nejspíš ukradla peníze, právě požádala, jestli si nemůže půjčit to, o co ho obrat nestihla.

„Chápu to tak, že se, Zabijáku Andersi, cítíte být podveden o pět tisíc korun, je to tak?“ řekl Per Persson a snažil se, aby to znělo úředně.

Zabiják Anders přikývl.

„Pak musím zopakovat a podtrhnout, že jsem to nebyl ani já, ani možná nejpodivnější farářka ve Švédsku, kdo ty peníze vzal. Ale pokud bych mohl něco – cokoli – učinit, abych situaci Zabijáka Anderse ulehčil, neváhejte mi to říct!“

„Pokud bych mohl něco učinit...“, to kdokoli ve službách rád říká, ale ne nutně to tak myslí. O to horší je, že Zabiják Anders vzal recepčního za slovo:

„Jo, díky,“ pronesl unaveným hlasem. „Dostaňte sem mejch zmizelejch pět táců, buďte tak hodný. A pak vám nebudu muset rozbít hubu.“

Per Persson vůbec netoužil po tom, aby hledal Hraběte, který hrozil tím, že provede něco velmi nemilého s jednou z Perových nejmilovanějších tělesných partií. Už jenom další setkání s tím člověkem by bylo dost mizerné. A navíc od něj požadovat peníze...

Recepční už propadl hlubokým chmurám, když zaslechl farářku:

„Samozřejmě!“

„Samozřejmě?“ zopakoval recepční vyděšeně.

„Skvělý!“ shledal Zabiják Anders, který právě vyslechl dvě „samozřejmě“ za sebou.

„No, to je jasné, že potřebujete pomoc, Zabijáku Andersi,“ pokračovala farářka. „My tady v penzionu Mořský mys jsme kdykoli k službám. Za rozumnou odměnu jsme připraveni jakkoli ulehčovat život jak vrahům, tak vyvrhelům. Pán takhle lidi nerozlišuje. Nebo možná rozlišuje, ale držíme se věci: můžeme pro začátek vědět, o jakou práci se jednalo, a jak může být považována za odvedenou jenom z poloviny?“

V tu chvíli Per Persson zatoužil být někde jinde. Právě slyšel farářku pronést „my tady v penzionu Mořský mys“. Ještě nebyla ani ubytovaná, dokonce ani nezaplátila, to jí ale nebránilo, aby jménem penzionu zahájila ekonomické vyjednávání s vrahem.

Recepční se rozhodl, že nového hosta upřímně nebude mít rád. Jinak ho nenapadlo nic lepšího, než stát na místě u zdi

vedle lednice a tvářit se co nejméně nezajímavě. Toho, kdo nevyvolává žádné pocity, není potřeba zabít, přesvědčoval se.

Taky Zabiják Anders byl jaksi popletený. Farářka toho napovídala tolik za tak krátkou dobu, že to nestihl dokonale sledovat (plus to, že šlo o farářku, což samo o sobě stačilo).

Vypadalo to, že navrhuje nějakou spolupráci. To obvykle končí bídně, ale poslechnout si to může vždycky. Není potřeba v každé situaci lidi mlátit, naopak je nápadně často lepší tenhle úsek nechat až na konec.

A tak se stalo, že Zabiják Anders vyložil, o co se v práci, kterou odvedl, jednalo. Nikoho o život nepřipravil, jestli si to mysleli.

„Ne, vražda se těžko páchá jenom z poloviny,“ poznamenala farářka.

Zabiják Anders prozradil, že se rozhodl skoncovat se zabíjením, jelikož cena za to, kdyby se to přihodilo ještě jednou, byla příliš vysoká. Na svobodu by se nedostal dřív než v osmdesáti.

Nicméně věc se měla tak, že skoro ani nestihl vylézt z báně a najít si bydlení, když se ze všech stran začaly sbíhat různé návrhy. Většina z nich od lidí, kteří za značnou odměnu toužili po odklizení nepřátel a známých, tedy po vraždě, a tedy po tom, čemu se Zabiják Anders už nevěnoval. Nebo čemu se vlastně nevěnoval nikdy. Jenom se to tak nějak semlelo.

Kromě rozličných návrhů na nájemné vraždy se tu a tam objevily úkoly rozumnějšího rázu, jako ten poslední. Šlo o zlámání obou rukou muži, který si od Zabijákova zadavatele a kamaráda z minulosti, Hraběte, koupil auto, odjel s ním a kupní cenu pak večer prohrál v black jacku, místo aby ji uhradil.

Farářka nevěděla, co to je *black jack*, nejednalo se o nic, čemu by se oba její předchozí sbory věnovaly ve chvílích odpočinku po mši. Nicméně se u nich tradičně hrávalo mikádo,

to byla celkem zábava, tu a tam. Farářku spíš zajímalo, jak ta koupě onoho vozu vlastně proběhla.

„On tím autem odjel bez placení?“

Zabiják Anders vysvětloval, jak to chodí se zákony ve stockholmských méně zákonných kruzích. Dotyčný případ se týkal devět let starého saabu, jenže princip byl totožný: jeden nebo několik dní dluhu u Hraběte nepředstavovaly nikdy žádný problém. Potíže vznikly, až když peníze neležely na stole po uplynutí dlužní lhůty. A pak se jednalo v první řadě o potíže dlužníka, nikoli poskytovatele.

„Jako zlomená ruka?“

„Jo, nebo dvě, jak jsem řek. Kdyby to auto bylo novější, tak by se objednávka vztahovala nejspíš i na žebra a ksicht.“

„Dvě zlomené ruce, z nichž vyšla jedna. To jste špatně počítal, nebo co se stalo?“

„Šloh jsem kolo a odjel k tomu chmatákovi domů s baseballovou pálkou v nosiči. Když jsem ho zastih, držel na ruce novorozenou holčičku a prosil o slitování, nebo jak se to říká. Protože jsem v jádru dobrák, to vždycky povídala máma, zlomil jsem mu radši tu druhou ruku na dvou místech. A nejdřív jsem ho nechal holčičku odložit, aby se neuhodila, kdyby se složil, až budu odvádět svoji práci. A on se fakt složil. Ohánět se baseballkou mi jde dobře. I když... jak o tom teď přemejšším, moh jsem mu obě ruce zlámat, když ležel na zemi a naříkal. Zjistil jsem, že nepřemejšším vždycky tak rychle, jak bych si přál. A jakmile se do toho přimíchaj chlast a prášky, tak nepřemejšším už vůbec. Jestli si vzpomínám.“

Farářka se chytila jednoho detailu ve vyprávění:

„Vážně to řekla, vaše matka? Že jste v jádru dobrák?“

Pera Perssona zaujalo totéž, ale držel se strategie co nejlíp splynout se zdí recepce za co největšího ticha.

„Jo, říkala,“ přitakal Zabiják Anders. „Ale to bylo dřív, než jsem jí vymlátíl všechny zuby potom, co se táta uchlastal. Pak už toho moc nenapovídala, nebo aspoň nic, co by se dalo pochopit. Blbá ženská. Do prdele...“

Farářka měla několik návrhů na řešení rodinných roztržek bez toho, abychom si vzájemně vymlátíli zuby, ale všechno má svůj čas. Teď chtěla raději shrnout informace od Zabijáka Anderse, aby zjistila, zda to celé správně pochopila:

Jeho poslední zadavatel žádal padesátiprocentní slevu, jelikož Zabiják Anders zlomil jednu ruku dvakrát místo dvou rukou pokaždé jednou?

Zabiják Anders přikyvl. Teda pokud farářka těmi padesáti procenty myslela půlku ceny.

Ano, myslela. A dodala, že ten Hrabě je nejspíš v rozverné náladě. Jenže: farářka a recepční jsou připraveni pomoci.

Protože recepční nedokázal odmítnout, mohla farářka pokračovat:

„Za dvacetiprocentní provizi dotyčného Hraběte vyhledáme, abychom ho přivedli na jiné myšlenky. Ale to je to nejmenší. Naše spolupráce bude zajímavá až ve *fázi dvě!*“

Zabiják Anders se snažil vstřebat, co farářka právě přednesla. Bylo to hodně slov a nějaký divný podíl v procentech. Ale než se dostal k tomu, co by mohla být „*fáze dvě*“, stihla to farářka.

Druhá fáze znamená, že se drobná činnost Zabijáka Anderse pod vedením farářky a recepčního rozvine. Diskrétní pír, aby se rozšířil okruh zákazníků, ceník, aby neztráceli čas s těmi, kdo stejně nebudou moct zaplatit, a jasná etická pravidla.

Farářka postřehla, že recepční ve tváři zbělal jako lednice u zdi, k níž se tiskl, a Zabiják Anders se vytočil. Rozhodla se zachovat tak, aby se prvnímú znovu dostalo kyslíku a druhý nezačal mlátit, místo aby pochopil.

„Mimochodem, musím vás, Zabijáku Andersi, pochválit za vaše dobré srdce,“ řekla. „Vždyť to miminko vyvázlo bez škrábnutí! Děti patří do nebe, o tom máme svědectví už v Matoušově evangeliu, v kapitole devatenácté.“

„Patří? Máme?“ hlesl Zabiják Anders a zapomněl, že se o půlveřtinu dřív rozhodl, že zbije aspoň tamtoho, co nic neříká.

Farářka zbožně přikývla a zdržela se informace o tom, že o pouhých pár řádek níž ve stejném evangeliu se píše, že člověk nemá zabíjet, že má milovat bližního svého jako sebe samého a – s ohledem na ty vyražené zuby – že má ctít svou matku, jakož i otce.

Počínající hněv se z tváře Zabijáka Anderse vytratil. Postřehl to Per Persson, který definitivně začal věřit v život po životě (jinak řečeno: že on i farářka přežijí aktuální rozhovor s hostem z pokoje číslo sedm). Recepční nejen že začal opět dýchat, dokonce se mu vrátila řeč a k celku přispěl tím, že se mu nějak podařilo Zabijáku Andersovi objasnit, co je dvacet procent z něčeho. Zabiják se omluvil, prý se z něj časem stal mistr v počítání let strávených v lochu, ale o procentech toho nevěděl o moc víc, než že jich je okolo čtyřiceti v kořalce a někdy ještě víc v tom, co se produkuje v různých sklepích bez kontroly. V některém z předchozích policejních vyšetřování se ukázalo, že tabletky splachoval osmatřicetiprocentním alkoholem z obchodu a sedmdesátiprocentní domácí pálenkou. Teď už se na policejní vyšetřování nedá vždycky spolehnout, ale jestli měli tehdy pravdu, pak není divu, že to vzalo takový konec – se sto osmi procenty alkoholu v krvi a pilulkami navrch.

Inspirována dobrou náladou, která se postupně ustalovala, slíbila farářka, že obrat z činnosti Zabijáka Anderse se záhy

zdvojnásobí – minimálně! – když ona a recepční dostanou volnou ruku, aby mohli působit jako jeho zástupci.

Zároveň důvtipný Per Persson vyndal z lednice na recepci dvě piva. Zabiják Anders do sebe vyklopil první, načal druhé a rozhodl se, že už pochopil dostatek z toho, co mu vysvětlovali.

„Hergot, to si plácnete!“

A pak vrahoun několika ráznými loky vyprázdnil i druhé pivo, odříhl si, omluvil se za to a vytáhl z oněch pěti tisícovek dvě se slovy: „Bylo to dvacet procent, že jo?“

Tři zbývající strčil do náprsní kapsy košile, oznámil, že je čas na snídani spojenou s obědem v lokálu za rohem a že tudíž nemá čas na další obchodní debaty.

„Hodně štěstí u Hraběte!“ řekl ve dveřích a zmizel.

KAPITOLA 4.

Chlápka, jemuž říkali Hrabě, nebylo možné najít v žádné šlechtické ročence. Faktem je, že ho nebylo možné najít nikde. Měl bezmála sedm set tisíc korun nesplaceného dluhu u finančního úřadu, ale ať se to úřad snažil v dopisech zasílaných na poslední udanou adresu v ulici Mabini Street ve filipínském hlavním městě Manille zdůraznit sebevíc, nikdy mu žádné peníze nepřišly. Ani nic dalšího. Finanční úřad totiž nemohl vědět, že adresa byla zvolená náhodně, že oznámení dostával jeden místní prodejce ryb, který je po otevření používal k balení tygřích krevet a chobotnic. To se dělo, zatímco Hrabě pobýval u své přítelkyně ve Stockholmu. Jí se říkalo Hraběnka a jednalo se o vysoce postavenou dealerku všemožných narkotik. Jejím jménem řídil Hrabě pět firem prodávajících ojetiny na jižních předměstích hlavního města.

Pohyboval se v tom už od analogových časů, kdy bylo možné rozšroubovat a sestavit auto pomocí francouzáku spíš než díky vysokoškolskému diplomu z výpočetní techniky.

Přechod do digitální éry ale zvládl líp než mnozí další, takže jediná firmička se rozrostla na dalších pět během pár let. S tím

se svezl rozpor mezi Hrabětem na jedné straně a finančním úřadem na straně druhé – a to jak k radosti, tak i k jisté podrážděnosti jednoho pilného prodejce ryb na opačné straně zeměkoule.

Hrabě patřil k těm, kdo změny vnímají spíš jako příležitosti než hrozbu. V Evropě i ve zbytku světa se montují auta, která můžete koupit za milion, ale ukrást jenom za padesát dolarů s pomocí elektroniky a pětibodového návodu z internetu. Hrabě se dlouho specializoval na lokalizaci BMW X5 registrovaných ve Švédsku, pak nechal partáka z Gdaňsku vyslat dva chlapičky, aby je vyzvedli, dostali do Polska, dodali jim novou historii a ponechali Hraběti, aby je opět přivezl.

Tohle časem hodilo čtvrt milionu korun netto za auto. Ale pak se v BMW probudili a do každého nového a lépe vybaveného exempláře nechali namontovat sledovací zařízení. Beze smyslu pro fair play to zlodějům aut ani neohlásili předem. Najednou stáli ve skladišti v Ängelholmu policisté a odváželi jak auta, tak Poláky.

Jenže Hrabě vyvázl. Nejen proto, že měl bydliště u jistého prodejce ryb v Manile, ale i díky tomu, že zadržení Poláci měli svůj život příliš rádi na to, aby si pustili pusy na špacír.

Mimochodem, Hrabě svou přezdívkou získal o mnoho let dřív za elegantní způsob, jakým vyhrožoval zákazníkům, když se nechovali, jak měli. Volil formulace jako: „Skutečně bych ocenil, kdybyste se mnou, pane Hanssone, urovnal své finanční záležitosti do čtyřadvaceti hodin, abych vám mohl slíbit, že vás nerozřežu na cucky.“ Hansson, nebo jak se zákazník zrovna jmenoval, vždycky upřednostnil placení. Nikdo nechtěl skončit rozřezaný na cucky, bez ohledu na jejich počet. Už dva by byly dost zlé...

Časem vyvinul Hrabě (s Hraběncinou pomocí) vulgárnější přístup. To byl ten, s nímž měl tu čest recepční, ale jméno Hraběti už zůstalo.

Per Persson a Johanna Kjellanderová se vydali za jmenovaným Hrabětem, aby od něj vymohli pět tisíc korun pro Zabijáka Anderse. Když se jim to podaří, získají ve vrahovi na sedmičce možný zdroj příjmů. Když nepodaří... Ne, to se nesmí stát!

Návrh farářky, jak by s Hrabětem měli jednat, zněl: tvrdostí proti tvrdosti. Pokora v těchto kruzích nefunguje, mínila Johanna Kjellanderová.

Per Persson protestoval a zase protestoval. Byl to recepční s jistými vlohami pro tabulky a grafy, žádný násilník. Kdyby se v něco takového měl přese všechno proměnit, rozhodně nechce začít tréninkem na jednom z čelních představitelů tohoto odvětví na území hlavního města. Mimochodem, jaké zkušenosti má vlastně farářka s těmi kruhy, o nichž hovoří? Jak si může být jistá, že jedno či dvě objetí nezahrají na tu správnou strunu?

Objetí? To si snad dokáže spočítat i dítě, že se nikam nedostanou, jestli Hraběte vyhledají a omluví se za to, že existují.

„Kázání nech na mě a bude to dobré,“ řekla farářka, jakmile dorazili k hraběcí kanceláři, vždy otevřeně i v neděli. „A nikoho během té doby neobjímej!“

Pera Perssona napadlo, že z téhle dvojice je to jedině on, kdo vlastní pohlavní úd, který lze uříznout, ale před farářčiným nalaďením rezignoval. Chovala se, jako by měla po boku Ježíše, nikoli recepčního. A taky chtěl vědět, co přesně mínila tou tvrdostí proti tvrdosti, ale na otázky už bylo pozdě.

Když se rozdrnčel zvonek, vzhlédl Hrabě od psacího stolu. Vstoupily dvě osoby, které se mu zdály povědomé, ale nedoká-

zal je okamžitě zařadit. Rozhodně nebyly z finančního úřadu, jak poznal podle límečku jedné z nich.

„Dobrý den ještě jednou, pane Hrabě, jmenuju se Johanna Kjellanderová, jsem farářkou Švédské církve, ještě nedávno navíc vikářkou farnosti, kterou z tohoto rozhovoru můžeme vynechat. Muž po mém boku je můj dlouholetý přítel a kolega...“

V tu chvíli si Johanna Kjellanderová uvědomila, že neví, jak se recepční jmenuje. Byl k ní milý na té lavičce v parku, trochu uštěpačný při jednání o ceně pokoje, poněkud anonymní při ukecávání Zabijáka Anderse, ale přesto měl dost odvahy, aby s ní šel vymámit chybějících pět tisíc z rukou onoho Hraběte, před nímž teď stojí. Nejspíš jí své jméno řekl, když se z něj snažila dostat dvacet korun za přímluvu, to se ovšem seběhlo tak rychle...

„Můj dlouholetý přítel a kolega... který se samozřejmě také nějak jmenuje, to se tak nějak týká nás všech...“

„Per Persson,“ řekl Per Persson.

„Jak říkám,“ pokračovala Johanna Kjellanderová, „přicházíme jako zástupci...“

„Nejste to vy, kdo ode mě před pár hodinama dostal pět táců v obálce v penzionu Mořský mys?“

Hrabě si byl jistý. Taková přehršel farářek se špinavými límečky v oblasti jižního Stockholmu nefigurovala. Aspoň ne zároveň v jednu chvíli.

„Přesně tak,“ přitakala farářka. „Bylo to jenom pět tisíc. Pět chybí. Náš zadavatel, Johan Andersson, nás požádal, abychom je sem přišli vyzvednout. Vzkazuje, že by bylo lepší pro všechny, aby se jeho přání vyplnilo. Protože druhá možnost je, říkal pan Andersson, že Hrabě přijde nepříjemným způsobem o život, přičemž samotného pana Anderssona by následně zavřeli na dalších dvacet let k těm, která už nasbíral z podobných

důvodů. Aneb jak stojí v Písmu: Tak spravedlnost vede k životu, kdežto kdo se žene za zlem, spěje k smrti. Kniha Přísloví, kapitola jedenáctá, verš devatenáctý.“

Hrabě přemýšlel. Přijít sem vyhrožovat? Měl by té farářce přitáhnout límeček a utnout přívod kyslíku. Na druhou stranu: to by podle toho, co farářka vykládala, z užitečného hlupáka Zabijáka Anderse udělalo obyčejného hlupáka. Hrabě by musel vrahouna připravit o život dřív, než vrahoun připraví o život jeho, a to by pak znamenalo, že by Hraběte nejoblíbenější lamač nohou už nebyl k mání. Co se o této věci píše v Bibli, ho nemohlo zajímat míň.

„Hmmm,“ vyjádřil se.

Farářka udržovala rozhovor; nechtěla, aby se zbytečně zadrhl. Proto vysvětlovala, jak Zabiják Anders uvažoval, když zlomil jednu ruku dvakrát a druhou nechal v provozuschopném stavu. Jednal tak podle etických pravidel, která stanovil společně se svými agenty, tedy s ní a přítelem Perem Janssonem po jejím boku.

„Perem Perssonem,“ řekl Per Persson.

Tato pravidla vylučovala, aby došlo k újmě dítěte během výkonu práce, a právě to by se bývalo stalo, kdyby Zabiják Anders v náhle vzniklé situaci nereagoval tak důvtipně. Aneb jak káže Pán dle Druhé knihy kronik, kapitoly dvacáté páté, verše čtvrtého: „Otcové nezemřou za syny a synové nezemřou za otce, nýbrž každý zemře za svůj hřích.“

Hrabě prohlásil, že farářka umí výborně mlátit hubou. Jenže je tu ještě podstatný problém, a sice že zamýšlená oběť se teď projíždí někde po okolí v autáku, který do prdele ani nezaplatila, s jednou haksnou v sádře, ale ne s oběma.

„To je zapeklitý rébus, který jsme důkladně promysleli,“ poznamenala farářka k problému, který jí byl právě předložen.

„A?“ otázal se Hrabě.

„No, navrhujeme toto,“ pronesla ve stejnou chvíli, kdy dospěla k rozřešení. „Vy vyplatíte Zabijáku Andersovi oněch pět tisíc, které mu dlužíte z poslední zakázky. Za nějaký čas, jak víme s ohledem na odvětví, v němž jste činný, jeho služby budete opět potřebovat. Pokud ve vedení firmy shledáme dotyčnou zakázku jako výhodnou, což patrně shledáme, provedeme ji podle platného ceníku, přičemž se vrátíme k objektu A, postaráme se, aby se v okolí nevyskytovala žádná mimina, a ruce mu zlámeme znovu. Zčásti tu, která akorát sroste, zčásti tu, která tak nešťastně vyvázla při předchozím pokusu. A to bez navýšení výloh!“

Vyjednávání s farářkou a... s tím druhým... o těchto záležitostech bylo zvláštní, ale Hrabě to, co slyšel, dokázal přijmout. Zaplatil pět tisíc, podal farářce a tomu druhému ruku a slíbil, že se znovu objeví, až nastane čas poučit kohokoli o čemkoli.

„A taky bych se měl asi Peru Janssonovi omluvit za to s tím ptákem,“ rozloučil se.

„Jako by se stalo,“ řekl Per Persson.

„Zlomenina za zlomeninu...“, vyhrkla farářka v zápalu, ale zarazila se dřív, než došla k oku za oko a zubu za zub, vše podle Třetí Mojžíšovy, kapitoly dvacáté čtvrté.

„Cože?“ zeptal se Hrabě, který vytušil, že mu bylo právě vyhrožováno, a vyhrožovat Hraběti dvakrát během několika minut bylo minimálně kousek přes čáru.

„Nic,“ řekl Per Persson chvatně a chytil farářku za rámě. „To se jenom moje malá Johanna na odchodu ztratila v Bibli. Teda, to je horko... Tak pojď, holka, dveře jsou tady.“

KAPITOLA 5.

Cestou od Hraběte kráčeli farářka a recepční mlčky. Každý sbíral své myšlenky.

Recepční tušil, že se blíží neštěstí. A peníze. A další neštěstí. A peníze.

Na to neštěstí byl zvyklý. Víc tohoto zboží snad ani nepostřehne. Jenže peníze ve větším množství vídal jenom ve zlých snech o dědečkovi. Přesto se musel farářky zeptat... Mlátit lidi na objednávku?

Johanna Kjellanderová vypadala, jako by hledala vhodnou odpověď, ale nenašla lepší než tuhle: každému muži, jenž se bojí Hospodina, Hospodin ukáže, kterou cestu si má zvolit.

„Žalm dvacet pět,“ dodala nepřesvědčivě.

Recepční poznamenal, že v životě už pár blbostí slyšel, a navrhl jí, aby začala používat hlavu místo neustálého omílání nabířovaných výňatků z Bible. Obzvláště proto, že ten, kdo se je takhle naučil, nevěří ani v Boha, ani v Bibli. Navíc poslední dva citáty podle Pera Perssona vůbec neštimovaly tak, jak měly. Chtěla tím posledním říct, že ona a on jsou vyslaní Bohem, aby lidi s pochybnou morálkou nasměrovali na správnou cestu?

Proč si v tom případě Hospodin vybral farářku, která v něj nevěří, aby tuhle práci vykonala? Společně s recepčním, jehož nikdy ani nenapadlo otevřít Bibli.

Farářka mírně vyvedená z míry opáčila, že navigace životem není tak jednoduchá. Od narození do předchozího týdne ji drželi v rodinné tradici. Teď se ocitla v nové roli, v administrativním vedení jednoho nájemného násilníka, ovšem jestli se jedná o správný způsob, jak se pomstít Bohu, který neexistuje, na to nedokáže odpovědět. Musí to zkusit a možná to hodí korunu nebo dvě během zkušební doby. V této souvislosti by neměla opomenout poděkovat Peru Janssonovi nebo Perssonovi za vhodný zásah, když její biblický autopilot před Hrabětem vypustil to s tou zlomeninou za zlomeninu v tu nejméně vhodnou chvíli.

„To nic,“ řekl recepční, nikoli bez pocitu pýchy.

Zbytek nekomentoval. Ale zřejmě měli farářka s recepčním něco společného.

Dorazili zpátky do hotelu. Per Persson jí předal klíč od pokoje číslo osm a sdělil, že cenu pokoje můžou probrat někdy jindy. Za jedinou neděli toho bylo už moc, rád by si udělal volno trochu dřív.

Farářka poděkovala tak všedně, jak jen dokázala.

„Dík,“ řekla. „Děkuju za dnešek. Uvidíme se zítra, předpokládám. Dobrou noc, Pere. Dobrou noc.“

Večer toho dne, kdy nejdřív potkal farářku, potom Hraběte a následně se z něj stal konzultant vraha, kterého už znal velmi dobře, ležel Per Persson na matraci v místnosti za recepcí a cívěl do stropu.

Zlomená ruka tu a tam asi neznamená celý svět, hlavně pokud se jedná o lidi, kteří si nic jiného nezaslouží, a taky to obohatí jak vykonavatele, tak jeho vedení.

Farářka patřila k tomu nejpodivnějšímu, na co v životě natrefil. To mohl recepční potvrdit, přestože za léta strávená v penzionu Mořský mys – v hotelu Bohem zapomenutém – potkal hodně podivného.

Ale farářka hnala věci kupředu a dělala to ekonomicky smysluplným způsobem (třebaže tu modlitbu na lavičce v parku mohla připravit trochu líp; tam přišla o dvacet korun).

„Myslím, že s tebou chvíli potáhnu za jeden provaz, Johanno Kjellanderová,“ pověděl Per Persson sám sobě. „Jo, to si myslím. Smrdíš prachama. A prachy smrděj pěkně.“

Zhasl lampičku bez stínítka u matrace a do několika minut usnul.

A spal dobře jako už dlouho ne.

KAPITOLA 6.

Ve firmě zabývající se násilím se toho musí obstarat víc, než by se mohlo zdát. Ekonomické dělení znamenalo osmdesát procent pro Zabijáka Anderse a o dvacet se museli podělit recepční s farářkou. Počítat ale museli i s pořizovacími náklady. Zabiják Anders například potřeboval nový pracovní oděv, když na tom stávajícím zůstávala i po veškerém čištění krev. To bylo bez diskuse.

Zabiják namítal, že i o výlohy za pivo, které požívá před každým úkolem, by se také měli podělit všichni partneři. Mínil, že lidi nejde zmlátit na hromádku za střízliva.

Recepční a farářka odpovídali, že při troše tréninku je jistě možné tlouct lidi i za střízliva, akorát že to Zabiják Anders nikdy nezkusil. Raději zastávali názor, aby spíš snižoval konzumaci, když ho týž den čekala rvačka.

Vyjednávání o pivu Zabiják Anders prohrál. Naopak se mu skupinu podařilo získat pro to, že není rozumné, aby do práce jezdil veřejnou dopravou či usedal na ukradený bicykl a vozil baseballovou pálku na nosiči. Jednomyslně se shodli, že náklady za taxislužby bude hradit firma. Recepční vyjednal

pevnou cenu u Taxiho Torstena, bývalého častého návštěvníka klubu Amore. Holky mu říkaly Taxi Troska, díky tomu si na něj recepční vůbec vzpomněl. Per Persson bývalého konzumenta sexu vyhledal a přešel rovnou k věci:

„Kolik bys chtěl, kdybys měl dělat soukromýho šoféra po celým Stockholmu jednu nebo několik hodin jedno nebo několik odpolední za tejdén?“

„Šest tisíc korun pokaždý,“ řekl Taxi Torsten.

„Dostaneš devět stovek.“

„Beru!“

„A budeš držet hubu o tom, co uvidíš a uslyšíš.“

„Říkal jsem, že беру.“

Společenstvo postupovalo dál, kontrolní porady probíhaly každé pondělí. Původní ceník upravovali průběžně na základě výpovědí Zabijáka Anderse o tom, jak obtížné bylo různé druhy zakázek vykonat. Cena závisela rovněž na tom, jaké se naskytly kombinace. Třeba zlomenina pravé nohy stála patnáct tisíc korun, stejně jako zlomenina levé ruky. Nicméně kombinace pravá noha – levá ruka nepřišla na třicet tisíc, nýbrž na čtyřicet. To po barvitém líčení Zabijáka Anderse, jak se dotýčný s pravou nohou čerstvě zlomenou baseballovou pálkou svíjel na zemi, takže bylo zatraceně těžké se následně dostat k jeho levé ruce. Především pro předmětného pachatele, který měl už od počátku svízel s rozlišením pravé a levé (stejně jako dobrého a špatného).

Pečlivě připravili také etická pravidla. První a nejdůležitější znělo, že k újmě nikdy nesmí přijít děti, ať už přímo, či nepřímo tak, že by přihlížely, jak máma nebo (většinou) táta dostávají nakládačku.

Druhé pravidlo bylo, že způsobené škody by se měly pokud možno časem zhojit, tedy ten, kdo pykal za svůj čin, by se ne-

měl zbytkem života probelhat. Což obnášelo velkou opatrnost například při lámání kolenních kloubů, protože ty se těžko až nemožně spravují. Naopak uříznutý prst by prošel. I dva. Na jedné ruce. Ne víc.

Nejčastější byly prosté zlomeniny nohou a rukou za pomoci baseballové pátky. Někdy si ale zákazník přál, aby bylo v obličejí patrné, kdo se neumí chovat, a pak mohlo pěstmi a boxerem dojít k několika zásahům do brady, nosu a lícních kostí, klidně včetně monoklu a natrženého obočí (k tomu poslednímu mimochodem docházelo často spontánně).

Per Persson a Johanna Kjellanderová se vzájemně utvrzovali v tom, aby zákazník vyžadující zásah jejich agentury k němu měl pádný důvod. Každý objednavatel musel svou záležitost řádně obhájit. Jediný, koho doposud odmítli, byl nedávno propuštěný narkoman závislý na heroinu, který si při psychodynamické terapii v léčebně uvědomil, že vším je vinna jeho nyní dvaadevadesátiletá učitelka z mateřské školy. Zabiják Anders věřil, že by na tom mohlo něco být, ale Per Persson a Johanna Kjellanderová usoudili, že důkazy jsou velmi chabé.

Heroinista se bezmocně odšoural. Stařenka ke všemu o dva dny později zemřela na zápal plic a učinila tak přítrž všem možnostem pomsty.

Práci měli rozdělenou tak, že Per Persson, jenž postával tak jako tak v recepci, přijímal objednávky, informoval o ceně a zaručoval rozhodnutí během čtyřiaadvaceti hodin. Potom svolal Johannu Kjellanderovou a Zabijáka Anderse k poradě. Posledně jmenovaný se objevil jenom občas, nicméně každá jednotlivá objednávka mohla být schválena minimálně poměrem hlasů 2:0.

Po složení hotovosti byla zakázka vykonána dle objednávky, většinou během pár dní, vždycky do týdne. Kromě toho, že z pravé občas byla levá a naopak, si zákazník nikdy nemohl stěžovat na kvalitu provedení.

„Levá ruka je ta, na které nosíte hodinky,“ zkusila to farářka.

„Hodinky?“ opáčil Zabiják Anders, který se od své první vraždy naučil počítat čas v letech a desetiletích spíš než v hodinách a minutách.

„Nebo ta ruka, ve které držíte při jídle vidličku.“

„V lochu jsem se ládoval převážně lžící.“

KAPITOLA 7.

V penzionu Mořský mys by bylo všechno v pořádku, jen kdyby obchod pěkně šlapal. Zpráva o dokonalosti Zabijáka Anderse se ve správných kruzích nešířila dostatečně rychle.

Jediný ze společenstva, jemuž nečinilo potíží pracovat jen pár hodin týdně, byl sám hlavní protagonista. Zabiják Anders, který vyzkoušel snad všechny druhy drog, rozhodně nemohl být považován za workoholika.

Recepční a farářka pilně probírali, jak schopnosti Zabijáka Anderse co nejlépe prodat. Diskuse probíhala tak dobře, že farářka jednoho pátečního večera znenadání navrhla, že by ji mohli završit láhví vína v recepčním pokoji (který vlastně sestával z jedné židle, jedné skříně a matrace na zemi). Nápad to byl lákavý, ale Per Persson si ještě dobře pamatoval jejich první setkání, kdy se ho snažila pumpnout o peníze. Na láhev vína by přistoupit mohl, nicméně porada by se měla pokud možno dál odvíjet tam, kde se odehrávala, a pak by se měli rozejít každý po svém.

Farářku to zklamalo. Na recepčním bylo něco hořkého i krásného. Na tu modlitbu tehdy na lavičce v parku nikdy

neměla nasazovat cenu. To jí vrtalo hlavou, když se teď k vlastnímu údivu snažila ulovit trochu lásky.

Ta lahvinka z toho ale byla a možná díky ní se shodli, že *pozornost médií* je jistě riskantní, nicméně efektivní metoda jak dosáhnout vytčených cílů. Rozhodli se, že zabiják by měl poskytnout nějakému vhodnému švédskému médiu exkluzivní interview, z něž by vyplynul jeho nezvyklý talent.

Recepční pročetl ranní noviny, večerníky, týdeníky a časopisy, sledoval rozličné programy na různých kanálech, poslouchal rádio – a určil, že nejlepší a okamžitý výsledek přinese zveřejnění v jednom ze dvou celostátních bulvárních plátek. Konečná volba padla na *Expres*, poněvadž to znělo líp než *Večerník*.

Mezitím farářka vysvětlovala Zabijáku Andersovi, oč se jedná, a trpělivě s ním před nadcházejícím rozhovorem nacvičovala. Lili do něj informace, jakého poselství hodlají dosáhnout, co musí zaznít a co se v žádném případě říct nesmí. Stručně řečeno by měl v novinách zapůsobit, že je

- 1) na prodej,
- 2) nebezpečný a
- 3) šílený.

„Nebezpečnej a šílenej... to bych nějak zvlád,“ mínil Zabiják Anders, byť to neznělo, že by si tím byl naprosto jistý.

„Máte pro to předpoklady,“ povzbuzovala ho farářka.

Jakmile dokončili všechny přípravy, spojil se recepční s šéfredaktorkou vybraných novin a oznámil, že může nabídnout exkluzivní rozhovor s masovým vrahem Johanem Anderssonem, známým jako Zabiják Anders.

Šéfredaktorka o žádném masovém vrahovi toho jména neslyšela, ale poznala dobrý titulek, když se jí donesl. A Zabiják Anders jeden takový byl. Poprosila o víc informací.

No, vysvětloval Per Persson, věc se má tak, že Johan Andersson celý svůj dospělý život seděl za opakované vraždy ve vězení. Nazvat ho masovým vrahem bylo možná přehnané, ale kolik kostlivců má Zabiják Anders ve skříni kromě těch obětí, za něž byl odsouzen, se Per Persson neodvažuje hádat.

Nyní je každopádně živoucí stroj na zabíjení na svobodě a prostřednictvím svého přítele Pera Perssona vzkazuje, že se s *Expresem* rád setká, aby povyprávěl o tom, že se z něj stal lepší člověk. Nebo ne.

„Nebo ne?“ ozvala se šéfredaktorka.

Novinám nezabralo moc času zjistit nešťastnou minulost Johana Anderssona. Zabiják Anders ho v novinách nikdy dřív nenazvali, proto byl recepční připraven k obsáhlé argumentaci, že se přezdívka zrodila a ustálila při posledním kolečku v kriminále, avšak jeho obavy v tomto směru byly liché. *Expres* se vyjádřil v tom duchu, že když se někdo jmenuje Zabiják Anders, tak to tak prostě je. Vždyť je to vynikající! Noviny si ulovily svého vlastního masového vraha. To je lepší než jakýkoli letní mord.

Reportér a fotograf se se Zabijákem Andersem a jeho přáteli sešli v lehce zkrášlené recepci penzionu Mořský mys už následujícího dne. Přátelé si na začátek vzali reportéra stranou, vysvětlili mu, že oni sami v novinách nesmějí figurovat, jelikož by to mohlo ohrozit jejich životy. Je s tím reportér srozuměný?

Mladý a značně nervózní zpravodaj chvilku přemýšlel. Jistě se nehodí, aby novinám někdo cizí diktoval podmínky. Na druhou stranu je předmětem rozhovoru Johan Andersson. Vy-

nechat ty, kdo na něj poslali tip, znělo logicky. Horší to bylo s požadavkem, aby se pořídily pouze statické snímky, žádné zvukové nahrávky nebo videa pro webovou televizi. Recepční se také v tomto případě dovolával bezpečnosti své a farářčiny, třebaže z poněkud mlhavějších důvodů. Reportér i fotograf se kabonili, leč souhlasili.

Zabiják Anders do detailů líčil, jakým způsobem během let lidi odpravoval. Podle platné PR strategie se však nezmínil o vlivu pití a pilulek, místo toho měl vyjmenovat, co ho dokáže vytočit, co v něm znovu vyburcuje agresi.

„Nesnáším nespravedlnost,“ sdělil zpravodaji *Expresu*, jeli-kož si vzpomněl, že o tom mluvila farářka.

„To snad skoro všichni,“ shledal stále nervózní reportér. „Máte na mysli nějakou konkrétní nespravedlnost?“

Zabiják Anders je s farářkou všechny prošel, ale teď měl okno. Neměl si dát k snídani ještě jedno pivo, aby se dostal do formy? Nebo už to bylo o jedno přes míru?

S tím prvním by se dalo něco dělat, zatímco to druhé neznělo pravděpodobně. Luskl prsty a recepční mu přinesl z ledničky další plzeň. Zabiják ji držel otevřenou v ruce za patnáct vteřin; do půlminuty byla vyzunknutá.

„Kde jsme to skončili?“ řekl Zabiják Anders a olízl si pěnu z úst.

„Hovořili jsme o nespravedlnosti,“ odpověděl reportér, který nikdy nikoho neviděl vypít láhev piva tak rychle.

„Jasně, u toho, že ji nesnáším, co?“

„Ano... ale jakou?“

Farářka během všech nácviků poznala, že vrahovo chápání si tak trochu dělalo, co chtělo. Teď si asi vyrazilo samo na špacír.

A v tom měla pravdu. Zabiják Anders ani za mák nemohl přijít na to, co by měl nesnášet. Poslední pivo se navíc trochu

usadilo a on právě miloval celý svět. Ale to povědět nemohl. Nezbyvalo než improvizovat:

„No, nesnáším... chudobu. A zlý nemoci. Vždycky to postihne tu dobrou část společnosti.“

„Vážně?“

„Jo, dobráci maj rakovinu a tak. Zlí lidi ne. To nesnáším. A pak nenávidím ty, co vysávají obyčejný lidi.“

„Koho tím myslíte?“

Koho tím Zabiják Anders myslel? *Na co* myslel? Že bude tak zoufale těžké vzpomenout si, co si měl pamatovat, že má říkat. Třeba jenom to s usmrcováním. Má tvrdit, že už nezabíjí, nebo naopak?

„Já už nezabíjím,“ slyšel se pronášet. „Anebo zabíjím. Všichni, koho mám na seznamu těch, co nesnáším, by se měli mít na pozoru.“

Seznam těch, co nesnáším? zeptal se sám sebe. Jaký seznam? Neměl by novinář položit doplňující otázku...?

„Seznam?“ řekl reportér. „Kdo na něm je?“

Do prdele! Teď to v hlavě Zabijáka Anderse šrotovalo rychle i pomalu zároveň. Musí si srovnat myšlenky... jak že to bylo? Měl by zapůsobit jako... šílený a nebezpečný. A co dál?

Farářka a recepční se nemodlili k vyšším mocnostem, aby z toho jejich vrah našel cestu ven, jelikož s dotyčnými mocnostmi měli až příliš špatné vztahy. Jenom doufali. Doufali, že to Zabiják Anders nějak ustojí.

Při pohledu oknem přes rameno zpravodaje *Expresu* zahlédl Zabiják Anders neonový poutač Švédské realitní kanceláře na jedné budově asi o sto metrů dál na protější straně ulice. S kanceláří sousedila malá pobočka Obchodní banky. Z místa, kde seděl, byla sotva vidět, ale on o ní stejně věděl, protože se něco nastál a nakouřil v budce na autobusové zastávce před

pobočkou, když čekal na autobus, který ho měl dovézt k další špatnosti.

Při nedostatku rad ve vlastní hlavě se Zabiják Anders nechal inspirovat tím, co měl před očima.

Realitní kancelář, banka, autobusová zastávka, kuřáci...

Nikdy nevlastnil pistoli ani revolver, ale střílet od boku uměl:

„Kdo je na seznamu? Jste si jistě, že to chcete vědět?“ řekl a poklesl hlasem, hovořil trochu pomaleji.

Reportér s vážným výrazem přikývl.

„Nemám rád realitní makléře,“ oznámil Zabiják Anders. „Nebo lidi z banky. Kuřáky. Lidi, co dojíždějí...“

Tím vyčerpал všechno, co viděl či vytušil za oknem.

„Lidi, kteří dojíždějí?“ užasle zopakoval novinář.

„Jo, máte to taky tak?“

„Ne, chci říct: jak můžete nesnášet dojíždějí?“

Zabiják Anders se snad vcítil do role sebe sama a začal se starat o to, co povídá. Ještě víc poklesl hlasem. Pronesl ještě pomaleji:

„Vy milujete dojíždějí?“

Reportér *Expresu* dostal opravdu strach. Ujistil zabijáka, že dojíždějí nemiluje, že jak on, tak jeho dívka jezdí do práce na kole, a že jinak nikdy zvláště nepřemýšlel, jaký postoj by měl právě k dojíždějícím zaujmout.

„Nemám rád ani cyklisty,“ naznal Zabiják Anders. „Ale dojíždějí jsou horší. A personál v nemocnicích. A zahradníci.“

Zabiják Anders se dostal do varu. Farářka usoudila, že bude nejlepší rozhovor ukončit, než reportér a jeho fotograf pochopí, že si vymýšlí, případně přestanou úplně chápat, o čem mluví, anebo od obojího trochu.

„Snad nás omluvíte, ale Zabiják Anders, tedy tady Johan, by si měl dopřát svůj odpolední odpočinek s jednou žlutou a jed-

nou oranžovou tabletkou. Je to důležité, aby se až do večera nic nezvrtlo.“

Rozhovor se nevydařil tak, jak bylo zamýšleno, ale při troše štěstí by to i tak mohlo zafungovat. Farářka si jen posteskla, že nezaznělo to nejdůležitější, to, co se svým vrahem dvacetkrát opakovala. Samotný inzerát, tak říkajíc.

Vtom se stal zázrak. On si vzpomněl! Když už fotograf seděl za volantem redakčního vozu a reportér byl jednou nohou u sedadla vedle něj, vzkázal Zabiják Anders:

„Víte, kde mě hledat, kdybyste potřeboval někomu přerazit číšku. Nejsem drahej. Ale dobrej.“

Reportér *Expresu* vytřeštil oči, poděkoval za informaci, vtáhl do auta i druhou nohu, pravou rukou si pohladil nezraněné koleno, zavřel dveře a houkl na fotografa:

„Odjezd!“

Titulní stránka *Expresu* nazítří hlásala:

Nejnebezpečnější muž Švédska?

ZABIJÁK

ANDERS

v exkluzivním interview:

„CHCI ZASE ZABÍJET“

Citát nebyl přesný, ale když se lidé nedokáží vyjadřovat tak, aby to fungovalo na titulce, nemají noviny jinou možnost, než napsat to, co dotyčný nejspíš mínil, místo toho, co řekl. To se nazývá kreativní žurnalistika.

Na čtyřech stranách se čtenáři deníku dozvěděli, jak odporný člověk Zabiják Anders byl. Jakých zlotřilostí se dopustil v minulosti, ale především o jeho možných psychopatických sklonech, o nenávisti ke všemu od realitních makléřů a nemocničního personálu po... dojíždějíci.

„Jako by nenávisť, kterou Zabiják Anders pociťuje vůči valné většině lidstva, neznala mezí. Nakonec se ukazuje, že nikdo, skutečně nikdo, si nemůže být jistý. Služby Zabijáka Anderse jsou totiž na prodej. Reportérovi Expressu nabídl, že přerazí českou komukoli za přiměřenou odměnu.“

Kromě hlavního článku o setkání odvážného reportéra se jmenovaným vrahem doplnily noviny rozhovor s psychiatrem, který polovinu svých úvah věnoval tomu, že se může vyjádřit pouze v obecné rovině, a druhou polovinu konkrétnímu vysvětlení, že Zabijáka Anderse není možné zavřít, jelikož z lékařského pohledu neexistují důkazy, že by byl nebezpečný sobě nebo jiným. Jistě, zločiny páchal, ale ty jsou v zákonném výkladu odčiněny. Pouze *hovořit* o tom, jaké další ohavnosti by v hypotetické budoucnosti přicházely v úvahu, nestačí.

Z psychiatrova vyjádření noviny usoudily, že společnost má svázané ruce, dokud Zabiják Anders neudeří znovu. A to je pravděpodobně jenom otázka času.

Připojený byl emotivní sloupek jedné z neznámějších tváří deníku. Zahájila ho slovy:

„Jsem matka. Dojždím. A mám strach.“

Poté, co mu pozornost věnoval *Expres*, se začaly valit žádosti o rozhovor ze všech možných míst ve Švédsku, ve Skandinávii a v Evropě. Recepční přijal hrstku mezinárodních novin (*Bild Zeitung*, *Corriere della Sera*, *The Telegraph*, *El Periódico* a *Le Monde*), ale nic víc. Otázky byly kladeny v angličtině, španělštině nebo francouzštině a předávala je jazykově nadaná

farářka, která se neobtěžovala se sdělováním toho, co Zabiják Anders říkal, nýbrž toho, co by povídat měl. Vypustit ho před televizní kameru nebo před novináře, který by rozuměl, co mu leze z úst, nebylo žádoucí. Štěstí, které měla trojice se švédským *Expresem*, už by se nemuselo opakovat. Nechat raději ostatní skandinávská média přebírat citáty například z *Le Monde* (formulované vrahem, vyjádřené a vyšperkované farářkou) jistě stačilo.

„Máš nepochybný talent pro píár,“ řekla Johanna Kjellanderová Peru Perssonovi.

„Bez tvýho jazykovýho nadání by to vůbec nešlo,“ opáčil Per Persson.

KAPITOLA 8.

Ten, kdo byl teď Zabijákem Andersem pro celý národ a polovinu kontinentu, se každé dopoledne probouzel kolem jedenácté. Oblékl se, pokud se před usnutím svlékl, a odkráčel chodbou pro snídani, jež sestávala z chlebu se sýrem Pera Perssona a piva.

Potom se zas na chvíli natáhl, než do tří hodin odpoledne dostal opravdu hlad. To se vypravil do místní hospody na tradiční švédskou kuchyni společně s dalším pivem.

To vše samozřejmě, pokud se nejednalo o pracovní den, což bylo po pozornosti médií čím dál častěji. Podnik, který provozoval společně s recepčním a farářkou, v tuto chvíli šlapal skutečně dobře. Práce byla v pondělí, ve středu a v pátek; na víc neměl Zabiják Anders náladu. Vlastně neměl náladu ani na to, především proto, že se objevilo daleko víc přeražených česek, než zamýšleli. Jednalo se přece o to, co náhodou nabídl v novinách, a většina objednavatelů různých poškození údů měla asi dost špatnou fantazii, aby přišla na něco jiného.

Zabiják se snažil posouvat úkoly na dobu hned po obědě, ale dřív, než se před večerem pořádně namazal pivem. S jízdou

taxíkem tam a zpět to celé bylo obvykle vyřízené za hodinu. Udržet hladinu opilsti bylo důležité. Když před prací vypil moc piv, věci už nebyly zcela v pořádku. Ještě pár piv a hrozil binec dramatictějšího rázu. Avšak nikdy tak dramatického, jak by to bylo, kdyby do menu přidal i kořalku a tabletky. Nikdy šnaps a pilulky, tak zněla mantra tohoto šestapadesátníka. S myšlenkou na dalších osmnáct měsíců v lochu se žít dalo. Na dalších osmnáct let už ne.

Čas mezi snídaní o jedenácté a obědem ve tři byl nevhodnější, jestliže chtěli recepční a farářka svému kumpánovi něco sdělit. Tou dobou už Zabiják Anders překonal tíživou kocovinu a ještě se nestihl začít opíjet jako každý den.

Porady mohly být svolávány spontánně, stále však dodržovali pevný čas – v pondělí v 11.30 v malé vstupní hale, kde v jednom rohu stál stůl se třemi židlemi. Zabiják Anders se objevoval aspoň na pondělních poradách, pokud předchozí noc zrovna nepopil někde ve městě a nezvládl se tak včas vzpamatovat.

Porady probíhaly vždycky stejně. Recepční naservíroval Zabijáku Andersovi pivo a sobě a farářce kávu. Následoval hovor o nedávno provedených objednávkách, budoucích aktivitách, ekonomickém vývoji a tak dále.

Jedinou skutečnou nesnáz v jejich činnosti představoval fakt, že vrah – přes veškeré dobré rady – příliš zřídka správně identifikoval pravou a levou, když se jednalo o zlomeniny rukou či nohou. Farářka přišla s novými tipy, třeba že pravá je ta, kterou člověk podává při pozdravu. Na to vrah opáčil, že nemá moc ve zvyku někomu podávat ruku. Spíš si s někým připije, když je dobrá nálada, a když ne, tak pracují obě ruce zároveň.

Vtom farářku napadlo, že by na levou pěst Zabijáka Anderse mohli nakreslit velké L, a tím by se věc vyřešila. Zabiják

zálibně přikyvoval, ale domníval se, že by pro jistotu mohli přidat i P na druhou ruku.

Tento nápad se ukázal jako brilantní i pošetilý. Protože to, co bylo L pro Zabijáka Anderse, bylo P pro toho, kdo stál při vši směle před ním. Takže se to nespravilo, dokud vrahovu levou pěst chybně neoznačili P a obráceně.

Recepční mohl spokojeně konstatovat, že se okruh zákazníků rozšiřuje, že stížnosti zákazníků téměř ustaly od chvíle, kdy si levá a pravá pěst vyměnily místo, a také že přicházejí objednávky z Německa, Francie, Španělska či Anglie. Nikoli ovšem z Itálie; tam to nejspíš zvládají sami.

Hlavní otázka teď zněla, zda mají činnost rozšiřovat, jestli není čas přijmout do firmy nové zaměstnance. Nemá Zabiják Anders náhodou nějakého vhodného kandidáta? Takového, který umí lámat ruce i nohy, ale ví, kde leží hranice? Tedy za předpokladu, že on sám stojí za svým rozhodnutím nepracovat víc jak jednu nebo dvě hodiny tři dny v týdnu.

Zabiják Anders v tom postřehl kritický tón a odpověděl, že se možná tak nezajímá o strádání peněz na hromádku jako recepční a farářka, ale že aspoň dokáže ocenit i smysluplně strávený volný čas. Práce třikrát týdně bohatě stačí a vůbec si nepřeje, aby nějaký nepříjemný holobrádek mával rukama a špinil jeho jméno, zatímco on sám bude mít volno.

A mimochodem, ke všem těm zemím, jež právě vyjmenovali, řekne jenom jedno: *Nikdy v životě!* Zabiják Anders neměl nerad cizince, to zase ne, vážně souhlasí, že všichni lidé mají stejnou cenu, ale rád by pověděl *ahoj* a *dobrý den* a trochu se představil tomu, koho vzápětí pomlátí, to je přece to nejmenší, co bližní může žádat, ne?

„Tomu se říká úcta,“ prohlásil Zabiják Anders nasupeně. „Ale o tom možná recepční ani farářka nikdy neslyšeli...“

Recepční neokomentoval vrahounův názor na míru respektu, kterou obnáší výměna frází s chlapem, kterého o pár vteřin později přizabije. Místo toho kysele utrousil, jak chápe, že Zabiják Anders nestřádá peníze na hromádku. Nedávno přece proletěl jeden jukebox oknem místního lokálu jenom proto, že hrál špatnou muziku.

„Na kolik vyšel ten smysluplně strávenej volnej čas? Pětdvacet táců?“ řekl Per Persson a pocítil jisté uspokojení, že se odvážil to povědět.

Zabiják Anders zamumlal, že třicet se dost blížilo pravdě a že právě tohle nebylo zrovna to nejsmyslupnější, co v životě udělal.

„Ale co za lidi cpe chechtáky do takový mašiny, aby si poslechli Julia Igleasiase?!“

KAPITOLA 9.

Per Persson považoval za objektivní pravdu, že ho život obelstil. Protože nevěřil v nějakou vyšší sílu a jelikož byl jeho dědeček už dlouho po smrti, neměl taky nic konkrétního, na co by mohl zaměřit svoji frustraci. Proto se záhy za svým recepčním pultem rozhodl, že nebude mít rád celý svět, všechno, co představuje, i všechno, co obsahuje – včetně jeho sedmi miliard lidí.

Neshledal žádnou bezprostřední příčinu, proč by měl vynechat Johannu Kjellanderovou, farářku, která se z něj při jejich prvním setkání pokusila vymámit peníze. Ale na její mizérii mu něco připomínalo tu vlastní. A než jejich první společný den skončil, stihli se podělit o chléb (tedy: farářka snědla recepčnímu všechny namazané chleby) a následně se z nich stali společníci v nájemném byznysu.

Sounáležitost neoddiskutovatelně existovala od prvního dne, třebaže si ji recepční uvědomoval hůř než farářka. Nebo jenom potřeboval víc času.

Když činnost pokračovala už skoro rok, vydělali si recepční a farářka dohromady asi sedm set tisíc korun, zatímco zabiják

získal čtyřnásobek. Prvně jmenovaní po tu dobu dobře jedli a pili, přesto jim skoro polovina sumy zbývala, pečlivě uschovaná ve dvou krabicích od bot v místnosti za recepcí.

Poněkud jednoduše založený Per Persson doplňoval lehkomyslnou a kreativní Johannu Kjellanderovou, a naopak. Jí se líbila jeho nechuť k bytí, poznávala v ní tu svou. A on, který nikdy nemiloval nikoho včetně sebe, se nakonec nedokázal ubránit poznání, že na matičce Zemi existuje ještě někdo, kdo chápe, že zbytek lidstva stojí za prd.

Po návštěvě Södermalmu, kde oslavila platbu předem za smlouvu číslo sto – navíc extra lukrativní, na dvojité zlomeniny rukou a nohou, neurčitý počet zlomených žeber a zřízený obličej – se dvojice vrátila do hotelu. Nálada byla taková, že se Per Persson odhodlal zeptat, zdalipak si Johanna pamatuje, jak před několika měsíci navrhla, jestli by mohli zakončit večer v jeho pokoji.

Farářka si na to vzpomínala, stejně jako na jeho zamítavou odpověď.

„Náhodou bys tu otázku nechtěla zopakovat, tady a teď?“

Johanna Kjellanderová se usmála a na oplátku se zeptala, zda by bylo možné získat předběžné rozhodnutí, než tak učiní. Žádná žena přece nechce slyšet *ne* dvakrát.

„Ne,“ řekl Per Persson.

„Ne, co?“ podivila se Johanna Kjellanderová.

„Ne, neuslyšíš ne, když se zeptáš znovu.“

Porada na matraci mezi dvěma nejspíš nejzahořklejšími osobami celého národa byla naprosto půvabná. Když bylo po všem, pustila se farářka do krátkého a poprvé i upřímného kázání na téma víra, naděje a láska, z nichž apoštol Pavel považoval lásku za nejdůležitější.

„Tomu bylo asi všechno jasné,“ poznamenal recepční, který se cítil dočista závratně z toho, že je možné cítit, co teď cítil, ať už cítil cokoli.

„No,“ řekla farářka a zakončila to: „Pavel taky vypustil z pusu spoustu blbostí. Jako že žena byla stvořená pro muže, že by měla hlavně mlčet, když nebude tázána, a že muži nemají léhat s jinými muži.“

Recepční přeskočil to, kdo je stvořen pro koho, a řekl, že si vzpomíná jenom na jeden, nanejvýš dva případy, kdy farářka udělala nejlíp, když mlčela namísto žvanění. Co se týče toho, kdo smí s kým spávat, on dává s velkým odstupem přednost ženské farářce před jejich mužským zabijákem, ale nechápe, co s tím má společného Pavel.

„Já bych se raději vyspala se stojanem na kola než se Zabijákem Andersem,“ opáčila farářka. „Jinak s tebou v této záležitosti souhlasím.“

Když se recepční začal zajímat, co říká Bible k sexuálnímu vztahu mezi ženou a stojanem na kolo, připomněla mu farářka, že v Pavlově době nebylo kolo ještě vynalezeno, nejspíš tedy ani stojan na kola.

Na to už neměl nikdo z nich co dodat. Místo toho zahájili další poradou. Stejně nezahořklou jako tu, již právě založili ad acta.

Nějakou dobu všechno skutečně šlapalo báječně. Farářka s recepčním radostně sdíleli svou nechuť ke světu, včetně všeho jeho obyvatelstva. Břímě bylo jenom z poloviny tak těžké tím, že si každý mohl nabrat jenom tři a půl miliardy lidí místo celých sedmi. Plus (pochopitelně) podstatný počet již déle neexistujících individuů. Mezi nimi: recepčního děda, farářčin celý

rod a – především! – Matouš, Marek, Lukáš, Jan a jak se všichni jmenují v té bichli, která pronásledovala (a stále pronásleduje) Johannu Kjellanderovou.

Během období, kdy oba čerstvě zamilovaní vydělali svých sedm set tisíc korun, získal Zabiják Anders podle dohody dva celé osm milionu. Protože však dokázal udržet celou putyku ve varu půlku noci sám, neměl nikdy naspořeno víc než pár tisícovek. To, co přišlo, propálil bezmála tak rychle, jako to přišlo. Pokud se někdy stalo, že se mu navršila hromádka peněz hodná toho pojmenování, bývalo v hospodě extra živo, jako tehdy s tím jukeboxem prohozeným oknem.

„To jste prostě nemoh jen vytáhnout šňůru?“ nadhodil poněkud opatrně majitel hospody druhého dne svému štamgastovi.

„Jo,“ přiznal Zabiják Anders. „To by byla rozumná alternativa.“

Takové incidenty se recepčnímu a faráři vlastně hodily, protože dokud Zabiják Anders nebude dělat to, co oni – tedy plnit krabice penězi – bude mít stále potřebu vykonávat spravedlnost pro ty, kteří si můžou dovolit vykonání spravedlnosti tak, jak si oni definují.

Recepční a farářka však nevěděli, že v Zabijáku Andersovi během posledního roku narůstal pocit, že existence je beznadějná. Mimochodem, tohle sám sotva věděl. Celý život s ostatními rozmlouval pěstmi. Hovořit stejně sám se sebou nebylo lehké. Proto se k alkoholu uchyloval v dřívějších hodinách a s větším požitkem.

To pomáhalo. Ale vyžadovalo to neustálé dolévání. A moc nepomohlo, že recepční a farářka začali vykračovat se šťastným úsměvem bok po boku. Co bylo tak strašně zábavné? Že je jen otázka času, než se zabiják vrátí tam, kam patří?

Možná by bylo zrovna tak dobré, kdyby utrpení zkrátil, proces urychlil, zabil prvního veselícího se pitomce a nastěhoval se do lochu na dalších dvacet třicet let, jinak řečeno přesně na tolik, kolika se chtěl vyhnout. Výhodou by bylo, že by se snad farářka a recepční už doculili, až bude zase venku. Čerstvá láska bývá zřídka kdy stejná o dvě desetiletí později.

V nečekaném a nezvyklém pokusu o prozření se jednoho dopoledne přihodilo, že se mordýř sám sebe zeptal, o čem to všechno je. Čeho se vlastně týkala lapálie s jukeboxem?

Samozřejmě že mohl vytáhnout šňůru. Julio Iglesias by zmlkl, zatímco Španělovi jukeboxoví fanoušci by se rozlítli. Čtyři chlapi a čtyři ženské u jednoho stolu, v nejlepším případě by stačila facka nejzuřivějšímu z chlápků, v nejhorším by poznamenal všech osm. Při nejmenší smůle by jeden z nich následně nevstal, a to by znamenalo těch dalších čekajících dvacet let v lapáku... plus mínus deset.

Schůdnější by mohlo být nechat těch osm pitomců vybrat hudbu, kterou chtějí. Jenže nebylo neotřesitelným faktem, že Julio Iglesias je přes čáru?

Zvednout jukebox a prohodit ho oknem (takže večer skončil pro něj i pro všechny ostatní) byl způsob Zabijáka Anderse, jak nechat své destruktivní já převzít vládu nad svým příšerně destruktivním já. Fungovalo to. Bylo to drahé, ale – což je nejdůležitější – díky tomu se probudil ve vlastní posteli, nikoli v policejní vazbě s vyhlídkou na něco stálějšího.

Ten jukebox mu zachránil život. Nebo si ho zachránil sám a jukebox posloužil jako zbraň. Znamená to, že návrat do vězení není tak nevyhnutelný, jak o tom začal v nitru přemítat? Co kdyby existoval život *bez* násilí, a tudíž bez jukeboxů v luftě?

Kde v takovém případě je a kam spěje?

Přemýšlel. A otevřel si ten den první lahvičku. A vzápětí druhý.
A zapomněl, o čem právě přemýšlel, nicméně žaludek se přestal
svírat a na to si připije!

Pivo je živá voda. Třetí v řadě je skoro vždycky nejlepší.

Hopsasa!

Pomyslel si teď.

KAPITOLA 10.

A tak nastal den, kdy se skupina musela vyrovnat s Hrabětem. Tentokrát byl obětí zákazník, který zkoušel Lexus RX 450H přes víkend a podařilo se mu nechat si ho ukrást.

Tvrdil.

Ve skutečnosti ho stihl ukrýt u své sestry v Dalarně, která místo aby se zamyslela, okamžitě se vyfotila za volantem a nadsílela to na facebooku. Protože tam každý zná někoho, kdo zná někoho, kdo zná někoho, netrvalo ani pár hodin, než se Hraběti vyjevila pravda. Podvádějící zákazník ani nestihl pochopit, že byl odhalen, a už měl pochroumaný obličej a vymlácené všechny dostupné zuby. Vzhledem ke stáří vozu a jeho ceně (jinými slovy: byl nový a drahý) to schytala i česka a holeň.

Byl to jeden z řady rutinních úkonů, avšak podle dohody devatenáct měsíců staré měla cena zahrnovat také dvě zlomené ruce chlápka, co hrál pro vlastní kapsu tak špatně black jack a kvůli nemluvněti vyvázl jenom s polovinou.

Také tuhle práci vykonal Zabiják Anders precizně (obě ruce byly vždycky jednodušší než jedna; nemusel se rozhodovat, která je ta správná). A dál by z toho nic nebylo, kdyby si

najednou nevzpomněl, co milého to řekla farářka, když se poprvé setkali. Bylo to něco o tom, jak *hezke* od Zabijáka Anderse bylo, že bral ohled na malé dítě.

Farářka odkazovala na Bibli. Co kdyby v té knize stálo víc podobných mouder? Vždyť je ďábelsky tlustá. Příběhy, díky nimž by se... cítil dobře? Stal se někým jiným? Bylo to totiž něco, co se mu neustále honilo hlavou, něco, co zatím pokaždé zahnal pitím.

Zítra si skutečně bude muset s farářkou promluvit, měla by mu to říct. Tak zítra. Nejdřív hospoda. Už bylo půl páté odpoledne.

Nebo?

Co kdyby se nejdřív porozhlédl po penzionu a nechal nejdřív farářku, ať mu ozřejmí to a ono o tom a onom, a pak by pitím rozehnal to věčné sevření žaludku? Sám by přece během farářčina povídání nemusel tolik mluvit, jenom poslouchat. A u toho je vždycky možné popíjet.

„Hele, farářko, potřebuju s tebou mluvit.“

„Aha, chceš půjčit peníze?“

„Néé.“

„V recepci v lednici došlo pivo?“

„Néé, to jsem právě zkontroloval.“

„Tak co chceš?“

„Vždyť říkám, mluvit s tebou.“

„O čem?“

„O tom, jak to funguje s Bohem a Ježíšem a Biblií a tak.“

„Cože?“ podivila se farářka. Která možná už tehdy měla vytušit, že se blíží potíže.

První teologický rozhovor mezi farářkou a zabijákem zahájil Zabiják Anders tím, že vyrozuměl, že ona se vyzná ve většině toho, co se týká náboženství. Asi bude nejlepší, když to vezme všechno od začátku...

„Od začátku? Aha, no, říká se, že na počátku stvořil Bůh nebe a zemi a že to mělo být před šesti tisíci lety nebo tak nějak, ale občas si někdo myslí, že...“

„Ne, do prdele, ne od tohodle začátku. Jak to začalo u tebe?“

Farářku to mile překvapilo, místo aby se měla na pozor. S recepčním se už před nějakým časem shodli, že nebudou mít rádi všechny a všechno společně, nikoli každý za sebe. Ale nikdy si pořádně nic nevyprávěli, ne do hloubky. Když se naskytla příležitost, věnovali se ve dvou převážně příjemným věcem, ne těm nehezkým a jejich příčinám.

Zároveň – jak se právě ukázalo – Zabiják Anders přemítal o samotě. To představovalo potenciální katastrofu, protože jestli teď začne číst knihy o tom, že má nastavit druhou tvář, když jeho úkolem je naopak rozbít čelisti a nosy v pondělí, ve středu a v pátek... no, co potom zbyde z podnikatelského záměru?

Nezaujatý pozorovatel by možná shledal, že tohle měla farářka pochopit od prvního okamžiku. A že měla vyburcovat recepčního. Ale žádný nezaujatý pozorovatel tam nebyl, a farářka nebyla víc než člověk (a poměrně pochybný zprostředkovatel mezi člověkem a Bohem). Když chtěl někdo slyšet něco o jejím životě, přestože ten někdo byl nevypočitatelný násilník a vrah, vyšla mu vstříc. Tak to bylo.

Vylíčila tedy Zabijáku Andersovi příběh, který doposud slychal jenom její polštář, a nikdo jiný. Bylo jí zřejmé, že zabiják bude reagovat stejně intelektuálně jako polštář z Ikey, ale měla nelíčenou radost, že se objevil někdo, kdo chce naslouchat.

„No, na počátku stvořil můj otec peklo na zemi,“ zahájila farářka.

K tomuto povolání ji přinutil otec, samozřejmý odpůrce ženských farářek. Ne proto, že by farářky odporovaly Boží vůli, to byla věc k diskusi, ale kvůli tomu, že ženy patří do kuchyně a tu a tam na mužovu žádost také do ložnice.

Co měl Gustav Kjellander dělat? Povolání faráře se v rodu Kjellanderů dědilo z otce na syna od sedmnáctého století. Nemělo to nic společného s vírou či posláním. Šlo o budování tradice, pozice. Proto zůstal dceřin argument, že pochybuje o existenci Boha, oslyšen. Podle otce se *měla* stát farářkou, jinak se osobně postará o to, aby ji vzal čert.

Johanna Kjellandrová mnoho let přemýšlela o tom, jak se mohlo stát, že udělala, co řekl. Pořád to nevěděla, ale otec nad ní vládl, co si pamatovala. První vzpomínka z dětství byla, jak jí chtěl zabít králíčka. Kdyby nešla včas spát, kdyby po sobě neuklidila, kdyby neměla ve škole dobré známky... Králíček by umřel ze soucitu, protože takový králíček potřebuje zodpovědného pánička, který by mu byl dobrým příkladem, nikoli někoho jako *ji*.

A při jídle: jak se otec pomalu natahoval přes stůl, chytil její talíř, vstal, došel k odpadkovému koši – a vyhodil její oběd i s talířem. Protože u jídla řekla něco špatně. Špatně slyšela. Špatně odpověděla. Něco špatně udělala. Nebo jenom špatně byla.

Johanna Kjellanderová teď dumala nad tím, kolik talířů to za ta léta bylo. Padesát?

Zabiják Anders farářku soustředěně poslouchal, protože nikdo neví, kdy přijde něco, z čeho se může poučit. Vyprávění o jejím otci k tomu nepatřilo, vrahovi bylo záhy jasné, že ten chlap měl dostat pořádnou nakládačku, pak by se ta věc nejspíše urovnala. Případně by dostal další nášup, kdyby bylo potřeba.

Nakonec to Zabiják Anders musel říct, aby zastavil farářčino naříkání. Za celou věčnost nedošla dál než ke svým sedmnáctým narozeninám, kdy po ní otec plivl a prohlásil: „*Ach, Bože, jak moc mě nenávidíš, když jsi mi dal dceru, když jsi mi dal takovou dceru! Vpravdě jsi mě potrestal, Pane.*“ Otec nejspíš nevěřil v Boha o nic víc než ona, ale věřil v myšlenku trápení ostatních s Boží pomocí.

„Milá farářko, nechceš mi dát adresu toho chlapa, abych tam zajel s baseballkou a dal mu malý kázání o mravech? Nebo spíš velký kázání, jak to tak vypadá. Řekněme levou i pravou? Pracky nebo hnáty, to si můžeš vybrat.“

„Děkuju za nabídku,“ řekla farářka, „ale na to je pozdě. Táta před téměř dvěma týdny zemřel, čtvrtou neděli po svátku Nejsvětější Trojice. Když jsem se to dozvěděla, chystala jsem se kázat o odpuštění a nesouzení. Ale dopadlo to jinak. Stála jsem tam a děkovala ďáblu, že sebral mého vlastního otce. Dopadlo to špatně, dalo by se říct, úplně si to nepamatuju, ale tátu jsem nazvala něčím, co by šlo přirovnat k ženskému pohlavnímu orgánu...“

„Píča?“

„Nemusíme zacházet do detailů, ale přerušili mě, odtáhli mě z kazatelny a ukázali, kde je východ. I když to jsem už samozřejmě věděla.“

Zabiják Anders chtěl skutečně vědět, o které vulgární slovo se jednalo, ale musel se spokojit s informací, že farářčina volba slov vzbudila takovou senzaci, že po ní dvě nejzbožnější ovečky ve sboru mrskly zpěvníkem.

„Tak to teda muselo bejt...“

„Tak dál!“ pokračovala farářka. „Odešla jsem, potulovala jsem se až do další neděle, kdy jsem našla našeho společného přítele Pera Perssona na jedné lavičce v parku. A pak jsem poznala tebe. A jedno dalo druhé a teď tu spolu sedíme.“

„Jo, to sedíme,“ přítakal Zabiják Anders. „Můžeme se teda konečně pustit do toho, co říká Bible o různých věcech, aby se ta řeč někam posunula?“

„Ale to *ty* jsi chtěl... chtěl jsi, abych vyprávěla o mém...“

„Jo, jo, ale ne hotovej román.“

KAPITOLA 11.

Potřeba Johanny Kjellanderové sdílet s někým – s kýmkoli! – zásadní části svého dospívání, ji přinutila připomenout Zabijáku Andersovi, že za ní přišel on a teď by se podle toho měl chovat. Stručně řečeno – aby držel jazyk za zuby, dokud ona nedomluví.

Zabiják Anders nepatřil k těm, s nimiž se dalo jen tak orat, jelikož před něj ale postavila pivo, nechal ji.

„Díky,“ řekl.

„Ticho, povídám.“

Johanna byla týraná už od svého úplně prvního dne života – všemi způsoby kromě fyzického. Vážila tři tisíce tři sta čtyřicet gramů, když se otec poprvé a naposledy své dcery dotkl. Zvedl ji, držel ji nepatrně tvrději, než bylo potřeba, přitáhl si její tvář ke své a zašeptal jí do ucha:

„Co ty tady děláš? Já tě nechci. Slyšíš? *Já tě nechci!*“

„Jak *můžeš*, Gustave?“ hlesla Johannina vyčerpaná matka.

„O tom, co můžu a nemůžu, rozhoduju já, rozumíš? Už nikdy se mi nestav na odpor,“ nakázal Gustav Kjellander své manželce a vrátil jí dítě.

Manželka rozuměla a poslechla. Během následujících šestnácti let se nikdy nepostavila svému muži na odpor. Raději skočila do jezera, když už to se sebou nemohla dál vydržet.

Když tělo ztracené manželky vyplulo o dva dny později na břeh, Gustav se rozlítlil. Jak zaznělo, nikdy nebyl agresivní, ale Johanna mu poznala na obličejích, že by její matku dokázal na místě zabít, kdyby už nebyla mrtvá.

„Brzy budu potřebovat srát,“ přerušil ji Zabiják Anders. „Bude to ještě trvat?“

„Už jsi zjistil, že máš držet jazyk na uzdě, když vyprávím,“ řekla farářka. „Udělej to samé se svojí zadnicí, jestli musíš, ale nikam nepůjdeš, dokud nebudu hotová.“

Zabiják Anders ji nikdy nezažil tak ráznou. Navíc to s toaletou nebylo tak urgentní, jenom se nudil. Vzdychl a nechal ji pokračovat.

Tři roky po matčině smrti nastal čas, aby Johanna opustila domov a odešla studovat. Prostřednictvím dopisů a telefonů se otec postaral, aby ji nadále vlastnil, jak tomu bylo vždycky.

Farářem se člověk nestane za odpoledne. Johanna nasbírala značné množství bodů v teologii, exegezi, hermeneutice, náboženské pedagogice, aby ji vůbec přijali k závěrečné zkoušce u Pastoračního institutu Švédské církve v Uppsale.

Čím víc se dcera blížila ke splnění otcova přání, tím frustrovanější byl otec ze stavu věcí. Johanna byla stále ženou: ve skutečnosti tedy nebyla hodná pokračovat v rodinné tradici. Gustav Kjellander se cítil uvězněný mezi požadavkem neporušit staletou tradici na jedné straně a podvodem na předcích v tom, že Johanna byla dcera, nikoli syn, na straně druhé. Cítil lítost nad sebou samým a zároveň nenáviděl Boha i dceru stej-

nou měrou. A zrovna tak věděl, že Bůh (pokud přece jenom existuje) nenávidí jeho a že by ho nenáviděla i dcera, kdyby se odvážila.

Jediná revolta, o níž se Johanna pokusila, ani nebyla hodná toho pojmenování. Veškerou svou intelektuální sílu vložila do opovrhování Bohem, do nevíry v Ježíše, do odhalování všech biblických příběhů. Ponižováním čistého evangelického, protestantského učení ponižovala svého otce. Jelikož nikomu nevykládala, že je aktivní nevěřící, mohla být klidně jednoho deštivého dne v červnu vysvěcena. Navíc nejenom že pršelo. Taký foukal vítr, skoro orkán. Vzduch měl čtyři stupně – v červnu! Nepadaly taky trochu kroupy?

Johanna si v duchu odfrkla. Pokud počasí v den vysvěcení představovalo boží způsob protestu vůči její volbě povolání – pak *tohle* bylo všechno, s čím dokázal přijít?

Když dopršelo a dopadaly kroupy, sbalila si tašku a vrátila se domů do Sörmlandu. Nejprve do farnosti na loket vzdálené od otce, opečovávané tímtež. O čtyři roky později podle plánu převzala vedení kjellanderského sboru. Otec odešel do důchodu, domníval se, že obvyklou činnost bude i nadále vykonávat, ale dostal rakovinu žaludku a – pomyslete! – našlo se něco, co ho dokázalo porazit! To, co se Bohu nepodařilo za celý otcův život (pokud se vůbec snažil), zařídila rakovina během tří měsíců. Spontánně a přímo z kazatelny ho pak dcera přivítala v pekle. Když navíc použila výraz pro ženský pohlavní orgán o muži, který zosobňoval sbor po třiatřicet let, znemožnila se.

„Nemůžeš jednou konečně říct, jestli to byla *píča*?“ ozval se Zabiják Anders.

Farářka na něj vrhla pohled sdělující: nedostal jsi výslovně nakázáno držet hubu?

Pokus farnosti s ženou ve vedení skončil. Otec byl po smrti, dcera volná. A nezaměstnaná. Po týdnu potulky navíc špinavá a hladová.

Ale o čtyři chleby se šunkou a láhev malinovky později měla jak bydliště, tak novou práci. Práce agentky se od začátku vyplácela dobře a po dvou letech stále lépe. A taky poznala lásku! Stručně řečeno se to všechno dalo snést. Kdyby jen vrahoun nenaléhal, že si mají promluvit o Bibli...

„Bible, jo,“ řekl Zabiják Anders. „Jestli jsi dotlachala, tak snad můžem přejít k věci?“

Farářku urazil zabijákův nezájem o její vyprávění a životní osudy. A že v rozporu s nastavenými pravidly vůbec něco řekl.

„Chceš ještě pivo?“ zeptala se.

„Jo, konečně!“

„Tak to nedostaneš.“

KAPITOLA 12.

Jednou ze základních tezí aktivní nevíry čerstvé magistry teologie Johanny Kjellanderové byla skutečnost, že čtyři evangelia byla sepsána tak dlouho po Ježíšově smrti. Pokud existoval muž, který dokázal kráčet po vodě, který z ničeho stvořil jídlo, přiměl ochrnutého chodit, který přenesl šílenství z člověka na prase a který dokonce vstal a odešel poté, co byl tři dny mrtvý – pokud takový muž existoval (nebo třeba žena), proč trvalo jednu, dvě nebo víc generací, než se někdo postaral o sepsání všeho, co udělal?

„Jak to mám do prdele vědět,“ opáčil Zabiják Anders. „A on fakt přiměl ochrnutýho chodit? Povídej dál!“

Farářka postřehla, že zabiják se raději diví, než pochybuje, ale nevzdávala se. Vysvětlovala, že dva ze čtyř evangelistů drželi při psaní na klíně spisy třetího evangelisty. Není divu, že svědectví jsou si podobná. Ale poslední, Jan, si vymyslel spoustu vlastního někdy *o sto let* později, než byl Ježíš přibit na kříž. Najednou se tvrdí, že Ježíš je cesta, pravda a život, že je to světlo světa a chléb života a většina mezi tím.

„Cesta, pravda a život,“ zopakoval Zabiják Anders s jistou pobožností v hlase. „A světlo světa!“

Farářka pokračovala tím, že části Janova evangelia mimochodem vůbec nenapsal Jan. Až ve čtvrtém století si někdo vymyslel nové části, například známý výjev, v němž Ježíš hovoří o tom, že ten, kdo je bez viny, má první hodit kamenem. Ten, kdo na to přišel, ať to byl kdokoli, chtěl říct, že nikdo není bez hříchu, protože oním kamenem nikdy nikdo nehodil, nicméně otázka zní, co ten příběh vůbec dělá v Bibli.

„Čtvrté století! Chápeš to?“ řekla farářka. „To je horší, než kdybych si dneska sedla a vymyslela, jak to *vlastně* bylo za francouzské revoluce, kdo co říkal – a všichni historikové na světě by to četli, přikyvovali a souhlasili!“

„Jo,“ přitakal Zabiják Anders, aniž vyslechl víc, než chtěl. „Ježíš má pochopitelně recht. Kdo je vlastně bez viny?“

„No, to jsem tím nemyslela...“

Zabiják vstal uprostřed farářčiny věty. Putyka volala.

„Uvidíme se ve středu ve stejnou dobu, jo?“ pronesl.

„Ve středu asi nemůžu...“

„Fajn. Ahoj.“

KAPITOLA 13.

Farářka a mordýř se scházeli čím dál častěji. Zpočátku farářka neviděla důvod, proč by měla informovat svého recepčního, později se už spíš neodvažovala. Dělala všechno proto, aby vývoj nesměřoval tam, kam nejspíš spěl. Zabiják Anders začal vyjadřovat nespokojenost se sebou samým, chtěl, aby ho farářka a Bůh provázeli na cestě k tomu, stát se lepším člověkem. Jakmile Johanna Kjellanderová naznačila, že na to nemá čas ani sílu, hrozil jí odmítáním práce, případně výpraskem.

„Ne pořádným, nejdřív jen malým,“ řekl smířlivě. „Jsme přece partáci. A v Bibli se píše...“

„Jo, jo,“ opáčila farářka.

Nezbývalo nic jiného, než Boha pošpinit, a touto cestou přivést Zabijáka Anderse na horší myšlenky.

S odvoláním na Joba se tedy domnívala, že Zabiják Anders a Bůh jsou si podobní hlavně v tom, že oba někoho zabili, ale Zabiják Anders na rozdíl od Boha ušetřil děti.

„Jednou zabil deset dětí najednou, aby Satanovi ukázal, že jejich otec ani z tohoto důvodu neztratí víru.“

„Deset prcků? Co na to jejich máma?“

„Přestože jejím hlavním životním úkolem bylo mlčet a poslouchat, tvrdí se, že se urazila. A poslyš, já to chápu. Ale za nějakou dobu daroval Bůh hodnému tatínkovi deset nových dětí. Předpokládám, že je porodila ona našťvaná matka, nebo přišly poštou. O tom se nepíše.“

Zabiják Anders několik vteřin mlčel. V myšlenkách hledal použitelný model, jak to vysvětlit, třebaže se v duchu takhle nevyjadřoval. Farářka viděla, že jím otrásla, naděje tedy existuje!

Bývalý vrah nejdřív zamumlal, že Pán přece jenom poslal deset *nových* dětí... to nebylo hloupé. Na to farářka řekla, že asi není nejlepší držet se Boha, když nevidí, že ve vztahu k rodičům se děti nedají vyměnit jako letní gummy.

Letní gummy? V Jobově době? Teď ale Zabiják Anders našel lepší postup:

„Co jsi to použila za výraz nedávno, když jsem ti vynadal, že se oháníš složitěma slovy?“

A jéje! Farářka pochopila, kam se chce zabiják dostat.

„To si nepamatuju,“ zalhala.

„Jo, říkala jsi, že cesty Páně jsou... *nevyzpytatelný*.“

„Měla jsem se vyjádřit, že je náladový, nebo má těžce narušenou osobnost, omlouvám se...“

„A taky jsi říkala, že *Boží moudrost je nekonečná a člověku nepochopitelná*, že jo?“

„Ne, chci říct jo, chci říct: povídala jsem, že se lidi schovávají za takovými větičkami, když je potřeba vysvětlit nevysvětlitelné. Jako například Boží schopnost vidět rozdíl mezi deseti dětmi a čtyřmi letními pneumatikami.“

Zabiják Anders stále poslouchal jenom to, co chtěl. A potom argumentoval:

„Pamatuju si modlitbu, kterou mě máma naučila, když jsem byl kluk – dyť víš, ta blbá kráva s vymláčenějma zubama,

nebyla vždycky tak strašná, dokud nevyhrála kořalka – jak to jen bylo? *Bůh, jenž děti miluje, ať se nade mnou slituje...*“

„No?“ divila se farářka.

„Jak no? Dyť slyšíš. Bůh miluje děti. Všichni jsme jeho děti, to jsem mimochodem čet včera, když jsem seděl na hajzlu a...“

Farářka zabijáka zarazila uprostřed věty. Druhou půlku slyšet nemusela. Už z ní vymámil jeden výtisk Nového zákona a položil ho na stoličku na toaletě v prvním patře. Nejspíš se začel do Janova evangelia. Ať je to, jak chce, už jí nezbyvá jiná munice než ústřední teologická otázka, jak je možné, že svět vypadá tak, jak vypadá, když je Bůh dobrý a všemocný.

Tento rozpor byl stejně omletý jako všechny ostatní, ale Zabiják Anders se nad ním asi nikdy dřív nezamyslel, takže by mohla existovat šance, že...

Někde tam byla farářka přerušena. Zabiják Anders vstal a prohlásil to, co prohlásil.

A tak se katastrofa stala faktem.

„Mám v úmyslu už neubližovat. A nechlastat. Od týdle chvíle vkládám svůj život do Ježíšovejch rukou. Chci dostat zapláceno za svůj poslední kšeft, co jsem vykonal včera, a peníze dám Červenému kříži. Potom se rozejdeme, jak se říká.“

„Ale... to nemůžeš udělat,“ řekla farářka. „To *nesmíš!*“

„Nesmím? Mám v úmyslu už neubližovat, povídám. Ale jsem si jistej, že Ježíš by povolil dvě výjimky – tebe a recepčního.“

KAPITOLA 14.

Byl večer a bylo ráno, aniž se farářka vyspala tak, aby to stálo za řeč. Když se slunce začalo prodírat skrz žaluzie, pochopila, že nemá jinou možnost, než probudit recepčního a přiznat fakt: omylem se jí podařilo seznámit Zabijáka Anderse s Ježíšem a Ježíš pak přiměl Zabijáka Anderse, aby skoncoval jak s alkoholem, tak s mlácením lidí za peníze.

S okamžitou platností.

Jediní lidé na světě, u nichž by si dokázal představit, že jim zkříví vlásek na hlavě, jsou od této chvíle oni dva. A to v případě, že nepřistoupí na jeho požadavky.

„Jeho požadavky?“ podivil se ospalý recepční.

„Přece mu dlužíme dvaatřicet tisíc. Chce je, aby je mohl věnovat Červenému kříži. Myslím, že o nic jiného nešlo.“

Recepční se posadil. Měl pocit, že by se měl na někoho pořádně naštvat, ale nevěděl na koho. Na dědu, na farářku, na Zabijáka Anderse a na Ježíše, kteří se nabízeli nejvíc. Na druhou stranu věděl, že to k ničemu nebude.

Lepší bude vstát, nasnídat se, postavit se do té podělané recepcce a logicky přemýšlet, aby zjistil, kam to může dospět.

Firma na násilí už tedy nemá nikoho, kdo by násilí mohl páchat, tudíž nelze očekávat další příjmy. Z pomsty dědovi sejde – pokud Zabiják Anders stanovisko nezmění. To by znamenalo odvést ho od Boha, Ježíše a Bible, od trojice, která na něj má tak špatný vliv, a přivést ho zpátky k alkoholu, hospodám a sekání latiny.

Tohle stihl Per Persson předložit farářce těsně před tím, než se zmíněný zabiják ukázal – a to aspoň o dvě hodiny dřív než obvykle.

„Pokoj Páně s vámi,“ pronesl místo požadavku na pivo a obložený chlebíček.

Nemůže být tak prosté změnit se z alkoholika v abstinenta ze dne na den. Recepční tušil, že se v Zabijáku Andersovi odehrává vnitřní boj, třebaže Ježíš ještě držel pozici. To přimělo Pera Perssona k vytvoření rychlého a zákeřného plánu. Rychlé a zákeřné plány byly jinak farářčinou specialitou, takže byl recepční obzvláště hrdý, když se okamžitě dostavil zamýšlený výsledek.

„Chleba se sýrem jako obvykle, rozumím, ale pro toho, kdo následuje Ježíše, asi platí svaté přijímání, a žádný pivo?“

Zabiják Anders pochopil to s pivem, ne však zbytek. Nikdy neviděl kostel zevnitř a co je svaté přijímání, neměl naštěstí vůbec tušení.

„Půl láhve, odhaduju, zatím je teprve dopoledne,“ poznamenal Per Persson a k zabalenému chlebíčku postavil trochu červeného vína.

„Ale já nepiju alkohol...“

„Tomu rozumím, nic jiného než mešní víno nepřipadá v úvahu. Ježíšova krev. Mám vám vybalit i Ježíšovo tělo?“

„Ježíšovo co?“ zeptal se čerstvý abstinents.

Farářka pochopila, kam recepční míří, a přispěchala na pomoc.

„Při našem studiu Bible jsme to tak úplně nestihli,“ oznámila. „Ale vidím, že Zabiják Anders bere svou víru vážně a nechce lajdačit s přijímáním Kristova těla a krve. To je čím dál častější v našem sekularizovaném světě.“

Zabiják Anders netušil, co to sekularizovaný svět je, nechápal spojitost mezi Ježíšem a obyčejným červeným vínem – přesto asi pochopil, že v Kristově jménu zjevně může vyzunknout půl láhve vína k sýrovému chlebičku. To by bylo fantastické, protože někde tím směrem leželo to, po čem jeho nitro volalo. To s tím opuštěním všeho piva bylo kvapné rozhodnutí.

„No, nikdo není dokonalejší,“ odušil, „hlavně ne my, co jsme ve víře nováčci. Chápu, že teď nemám jinou možnost, když následuju Ježíše. A když už jsme se potkali včera večer, znamená to teda, že jsem pozadu o půl flašky?“

To by bylo. Jeden krůček vpřed uprostřed vši bídy. Zabiják Anders byl teď přesvědčený, že ti, kdo skutečně následují Krista, nejlépe začnou s dopoledním a odpoledním přijímáním, přejdou k výraznějšímu večernímu přijímání, než nastane volný průběh nočního přijímání se začátkem někdy po jednadvacáté hodině. Oněch dvaatřicet tisíc, které chtěl věnovat Červenému kříž, si nechal, aby raději investoval do Ježíšovy krve.

Leč i přes to dál odmítal pracovat. Čtyři objednávky čekaly, všechny přijaté těsně před tím, než na sebe Zabiják Anders a Ježíš narazili. Poté se recepční víc vymlouval, když se ozvali možní zákazníci. Říkal „právě máme plno“ nebo „máme dočasné potíže s dodávkami“. Ale to nebylo možné udržet do nekonečna. Je na čase činnost ukončit? V krabicích od bot je celkem dost peněz, ne ale pro toho zatraceného, práci odmítajícího zabijáka, nýbrž pro recepčního a jeho nyní značně milovanou farářku.

Značně milovaná farářka souhlasila. Nic neukazovalo na zlepšení, tedy zhoršení, víry Zabijáka Anderse. A farářka tak neviděla žádný důvod, proč by se s ním ona a recepční měli dál stýkat. Zabiják a Ježíš si klidně můžou kráčet bok po boku, třeba i přes okraj skály, pokud se jim připlete do cesty.

Bez penzionu Mořský mys se také obejde, tvrdila, ale dodala, že si zvykla na to nejhorší ve společnosti Pera Janssona. Tak nějak zůstali oni dva proti zbytku a ona by s ním ráda sdílela nejen krabice od bot, ale i život až do věčnosti, kdyby to považoval za vhodné.

Na té ženě bylo něco zvláštního. Oba tak nějak nechápali, jak se životem probít, ale právě se společně protloukali dobře, proti všemu a všem. Proto chtěl i Per Persson pokračovat v započaté cestě, pochopitelně za podmínky, že se jeho družka jednoho dne naučí, jak se opravdu jmenuje.

KAPITOLA 15.

V krabicích od bot v pokoji za recepcí leželo téměř šest set tisíc korun, o něž se měli farářka s recepčním podělit. Byl to jejich společně uspořené kapitál.

K tomu měli sto tisíc, které představovaly odměnu za zatím neodvedenou práci. Ale ty budou muset vrátit, jelikož nic nenasvědčuje tomu, že by se Zabiják Anders a Ježíš dostali na okraj skály.

Vracení třiceti plus třiceti plus čtyřiceti tisíc třem stockholmským polovičním nebo úplným gangsterům nebylo nic, na co by se recepční těšil. Částečně proto, že to představovalo o sto tisíc v hotovosti míň v kase, částečně kvůli tomu, že zákazníci za peníze očekávali výsledek, a ne vrácené peníze bez úroků. Povahy klientů nebyly v obecném měřítku ty nejkrotší, jaké by si člověk uměl představit, nikoli nejpoddajnější a nejchápavější. Recepční a farářka riskovali potíže, když poví, že Zabiják Anders přestal ubližovat lidem.

„Možná bude nejlepší, když ty peníze spolu s vysvětlením pošleme poštou a zmizíme odtud,“ přemýšlel recepční. „Nikdo

neví, jak se jmenujeme, nenecháme po sobě zrovna moc stop, asi bysme sami sebe nenašli, kdybysme se do toho pustili.“

Farářka na to, co recepční zmínil, neodpověděla. Chápal, když potřebovala čas na přemýšlení, koneckonců šlo o to, jakým způsobem vytočit tři padouchy. Recepční pokračoval:

„Taky připadá v úvahu, že si peníze necháme, jestli se ty tři naštvou. Máme vážně veškerý možnosti, jak jejich radarům frknout. Já jsem výplatu dostával vždycky načerno, a pokud vím, nejsem nikde registrovanej. Tvoje jméno se ani nestihlo dostat do nějaký složky, než ses z hotelovýho hosta stala obchodnicí a mojí společnicí. Jak se jmenuje ten ze sedmičky, ví celý svět, ale toho čerstvýho věřícího tu necháme. Možná mu bude připadat fajn vysvětlit našim třem zákazníkům, že Ježíš činnost vetoval a že se jeho bývalí kolegové odstěhovali a neoznámili změnu adresy. Přičemž v rychlosti pobrali i peníze těchhle klientů.“

Farářka stále mlčela.

„Blbej nápad?“ zeptal se recepční.

Farářka vlídně zavrtěla hlavou.

„Ne,“ řekla, „není to špatný nápad. Myslím, že to je dobrý nápad, ale trochu defenzivní. Když už máme podvést někoho, kdo se nepodvádí, pokud má člověk všech pět pohromadě – proč je tedy nepodvést všechny? Co nejvíc to půjde. A možná trochu navíc. Sto tisíc je fajn, ale souhlasíš, že... třeba... deset milionů je lepší?“

Farářka vykouzčila na recepčního úsměv Mony Lisy. Zmateně se na ni také usmál. Už uplynuly bezmála dva roky od chvíle, kdy se k němu přiblížila na té lavičce v parku, aby z něj vymámila dvacku za odfláknutou modlitbu. To vedlo k tomu, že se z nich stali nejdřív nepřátelé, pak společníci, následně přátelé a postupně i milenci. A teď spolu utečou. To zní dobře.

Přesně *tohle* zní dobře. Ale všechno ostatní (děda, táta, máma, miliony a zloději), jak zní *tohle*?

Deset milionů bylo stokrát víc než sto tisíc.

O kolik větší bylo riziko? A co podle ní udělají s penězi, kromě toho, že se v nejlepší případě budou milovat v radosti spíš než v bídě?

Recepční nestihl otázku položit, jelikož se chodbou blížil pobrukující Zabiják Anders.

„Pán s váma,“ pronesl tak něžně, až to recepčního pobouřilo.

Naštěstí si v ten okamžik mohl vzít účet, který si připravil jako pomstu za všechno.

„Dva roky a třicet šest týdnů, aniž pan Andersson vyrovnal svůj účet,“ řekl recepční. „Dvě stě padesát korun za noc. To dělá dvě stě padesát tisíc, když to trochu zaokrouhlíme.“

Za starých dobrých časů by ten, kdo nadhodil platbu za bydlení, riskoval nakládačku, ale to už neplatilo.

„Ale prosím, drahý recepční,“ ozval se Zabiják Anders. „Nemůžeš sloužit Bohu i mamonu zároveň.“

„To je možný, v tom případě začínám s mamonem,“ odpověděl recepční, „a uvidíme, jestli zbyde čas i na toho druhýho.“

„Správně,“ vložila se do toho farářka.

„Nebylo by lepší, kdybys mi na začátek dal chleba se sýrem?“ zeptal se Zabiják Anders. „Pamatuj, že bys měl milovat svého bližního jako sebe a já jsem zatím ještě nic nesněd. Neboli *Ježíšovo tělo*, jak se říká.“

Farářku už bývalý vrah také dost dopaloval a navíc ovládala Bibli:

„Blaze vám, kdo nyní hladovíte, Lukáš kapitola šest, verš dvacet jedna,“ pronesla.

„Aj,“ navázal recepční. „Tak to nebudu narušovat míru vaší blaženosti, pane Anderssone. Nedat vám jeden chléb je asi to

nejmenší, co pro vás můžu udělat. Můžu pro vás udělat ještě něco dalšího? Jinak vám přeji hezký den.“

Zabiják Anders zasykl, ale pochopil, že nedostane nic k zakousnutí, dokud nebude v hospodě. Protože měl hlad, pospíšil si a mumlal, že Bůh dohlíží na všechny naše skutky a že by se farářka i recepční měli zamyslet nad svou situací, dokud je čas.

A tak farářka a recepční opět osaměli. Farářka vyložila, co ji napadlo.

„No, místo abychom přiznali, že ten poloviční blázen, co právě odešel, propadl náboženství, rozšíříme zprávu o přesném opaku: Zabiják Anders je krutější než kdy dřív, už nemá vůbec žádné zábrany. Za určitý čas přijmeme maximum objednávek: vraždy, zpřerážené česky, vypíchnuté oči, cokoli, jenom když to bude drahé. A pak vyrazíme.“

„Chceš říct... zmizíme? Aníž bysme vypíchli nějaký oko?“

„Ani jedno, ani skleněné! Částečně proto, že takové věci neděláme. Zčásti proto, že nemáme nikoho, kdo by to pro nás mohl udělat...“

Recepční počítal. Jak dlouho můžou přijímat objednávky, které se neuskuteční? Dva tři týdny? Plus jeden nebo dva s omluvou, že Zabiják Anders onemocněl a že je jim líto zdržení. Celkem tedy čtyři týdny. Pokud budou skutečně úderní, můžou nastřádat na šest sedm vražd, dvakrát tolik náročných zlomenin údů a opět dvakrát tolik tradičnějších ublížení na zdraví.

„Říkáš deset milionů,“ pronesl recepční, což byl ten, kdo měl na starosti finance a vyjednávání. „Já bych řek skoro dvanáct.“

Na jedné straně deset nebo dvanáct milionů korun, na druhé straně hluboce rozzuřené stockholmské podsvětí.

A opět na jedné straně: recepční a farářka zmizí bez jediné stopy – nikdo přece neví, kdo jsou, jak se jmenují.

Na druhé straně: gangsteři nikdy nepřestanou hledat.

„Tak co ty na to,“ řekla farářka.

Recepční kvůli dramatickému účinku ještě několik vteřin mlčel. Potom se pokusil vyloudit a opřevovat úsměv Mony Lisy a prohlásil, že jediná šance, jak zjistit, že neměli dělat to, co se právě chystají udělat, je udělat to.

„Takže jdeme do toho?“ zeptala se farářka.

„Jdeme do toho,“ potvrdil recepční. „Ať je Bůh s náma.“

„Cože?“

„Dělám si srandu.“

KAPITOLA 16.

O čtrnáct celých čtyři milionu korun později si recepční a farářka zabalili každý svůj nový velký kufr, jeden žlutý a jeden červený, k plánovanému odjezdu nastálo téhož odpoledne.

Novou, agresivnější firemní nabídku přijal trh fantasticky. Farářku i recepčního zarazilo, kolik lidí je ochotných zaplatit za odklizení osob v jejich blízkosti. Ten úplně poslední, právě před pár dny, byl pán hubené postavy, který vyprávěl o svém sousedovi, jenž si postavil výběh pro slepice čtyři celé dva metru od hranice pozemku namísto stanovených čtyř celých pěti. A když si muž s hubenou postavou stěžoval, soused byl arogantní a ušklíbal se na jeho ženu. Ten s hubenou postavou měl příliš hubenou postavu na to, aby ze souseda dokázal spravedlnost vymlátit, a když to někdo udělá místo něj, přijde soused za tím s hubenou postavou, jakmile se uzdraví. Proto musí být odklizen z cesty jednou provždy.

„Kvůli výběhu pro slepice?“ ptal se recepční. „Proč si nedjete stěžovat na obecní úřad? Pravidla jsou snad pravidla?“

„Jistě, ale ukázalo se, že sít pro slepice se nepočítá jako plot, takže je v právu.“

„A proto má zemřít?“

„Ušklíbal se na mou ženu,“ zdůraznil ten s hubenou postavou.

Farářka postřehla, že recepční zapomíná, že onen pravděpodobně arogantní soused se sítí pro slepice bude smět zůstat na živu, že jediné, co se při tomto obchodě odehraje, bude to, že si ten s hubenou postavou opatří i hubenou pokladničku. Proto zakročila a změnila téma:

„Jak jste se doslechl o Zabijáku Andersovi a jeho možných službách?“

„No, nejdřív se o tom hodně psalo v novinách, zapamatoval jsem si to, protože to nebylo poprvý, co se takhle choval, náš soused. Když to pak bylo akutní, zbývalo se jenom poptat na... no, trochu temnějších místech.“

Tenhle příběh zněl rozumně. Farářka oznámila, že spravedlnost v tomto případě bude stát osm set tisíc korun.

Ten s hubenou postavou spokojeně přikývl. Šlo o jeho celoživotní úspory, ale stálo to za to.

„Peníze dostanete ve středu. Stačí to?“

Ano, to stačilo. Odjezd byl plánovaný na čtvrtek. Jediné, co farářka a recepční o společné budoucnosti věděli, bylo, že bude dobře zafinancovaná, že právě toho dne a vzápětí po něm začne – a že nezahrnuje žádné čerstvě věřící bývalé vrahy.

„Vy někam jedete?“ zeptal se Zabiják Anders cestou ven, kde do sebe hodlal dostat Ježíšovo tělo a (především) krev.

Mimochodem, skoro vždycky se v těchto dnech vydával do centrálních částí města a hospody měnil tak často, jak bylo potřeba. V okrajových částech už nebylo komu šířit Slovo; ne bez urážek. V domovské čtvrti lidé pochopili, že bývalý zabiják už není nebezpečný, tudíž se odvážili poslat ho do háje, jestliže tr-

val na tom, aby směl nahlas předčítat z Písma svatého, zrovna když v televizi hrál Arsenal s Manchesterem United.

Kufry bylo možné zahlédnout za dveřmi z druhé strany recepčního pultu, ale naštěstí žádnou z hromádek peněz, jimiž měly být naplněny.

„Ještě něco?“ opáčil recepční, který se nedomníval, že je povinen práci odmítajícímu zabijákovi něco hlásit.

Navíc zbývaly už jen hodiny a už ho nebude muset ani vídat.

„Ne, nic. Jeďte v pokoji,“ pronesl Zabiják Anders a rozhodl se, že vyzkouší některý z místních výčepů na Södermalmu. Tam určitě teče pivo proudem, ale vrah si byl jistý, že bude možné dostat i sklenku červeného.

Usadil se U Vojáka Švejka v ulici Östgötagatan a objednal si dvě sklínky Cabernetu Sauvignon. Servírka je okamžitě přinesla na podnose, jednu postavila před Zabijáka Anderse, který ji vyzunkl, zatímco servírka přemýšlela, kam postaví tu druhou. Zabiják první sklenku vyměnil za druhou a objednal si třetí a čtvrtou, „když už tu slečna je“.

Ježíšova krev se mísila s krví Zabijáka Anderse a dodávala mu křesťanský klid. Rozhlížel se po lokále a zachytil pohled cizího člověka. Nebo... bylo mu na něm něco povědomého. Muž po čtyřicítce, v ruce půllitr. Vždyť to byl jeden z kluků z lochu z minulé rundy – poslední rundy! – chodili společně na skupinovou terapii... není to ten, co pořád mluvil... Gustavsson nebo Olofsson nebo tak...

„Zabiják Anders! Rád tě vidím,“ řekl Gustavsson nebo Olofsson.

„Tak tak! Gustavsson, že jo?“

„Olofsson. Můžu si přisednout?“

Jistě že směl, bez ohledu na jméno, jelikož Zabiják Anders ho okamžitě identifikoval jako adepta na obrácení.

„Já teď následuju Ježíše,“ spustil přátelsky.

Reakce nebyla taková, jakou čekal. Olofsson se rozesmál a když se Zabiják Anders stále tvářil vážně, smál se ještě víc.

„No, nazdar!“ řekl nakonec, zhluboka si lokl piva a najednou zvažněl.

Zabiják Anders se právě hodlal zeptat, co ho tak pobavilo, když Olofsson ztišil hlas a řekl:

„Já vím, že máš sejmout Bejka.“

„Cože?“

„Klid, vo tom ani neceknu. Tu práci si objednal můj brácha. To je paráda, že bude pykat. Takový zasraný prase, pamatuješ, co udělal mojí ségře?“

Bejk byl velký a hloupý gangster, jezdil sem tam do vězení a zpátky a díky své statnosti se domníval, že má právo bít všechny, kdo neskáčou, jak píská. Jednou se podle stejné logiky pustil do vlastní dívky. Ta nebyla zrovna nejlepším božím dítětem, pracovala jako domácí ošetřovatelka a věnovala se kopírování klíčů k domovům staříků a klíče předávala svým bratrům. Bratři pak nějakou dobu počkali, potom tam zajeli a z daného bytu odnesli všechno, co mělo nějakou cenu. Když byli staříci zrovna doma, postarali se, aby je vyděsili k smrti.

Bejk se však začal domnívat, že klíče by měly putovat k němu, a z toho důvodu také nejdřív zmlátil svou přítelkyni a následně jednoho z jejích bratrů. Druhý v tuhle chvíli seděl proti Zabijáku Andersovi v jedné hospodě ve Stockholmu a děkoval mu za...?

„Jak jako sejmout Bejka? Nemám v úmyslu někoho sejmout. Říkal jsem přece, že následuju Ježíše.“

„Koho?“

„Ježíše, kurva! Jsem zbožnej!“

Olofsson se na Zabijáka Anderse podíval.

„A co bráchovejch osm set talířů? Dyt' prachy už jsi dostal!“

Zabiják Anders Olofssona prosil, aby se uklidnil. Ten, kdo následuje Ježíše, nezabije bokem svého bližního na objednávku, tak to je. Bratrových osm set tisíc bude Olofsson muset hledat někde jinde.

Někde jinde než v kapse, kde ty peníze prokazatelně skončily? Olofsson není srab. Vstal a udělal krok k té svini, která hodlala jeho bratra obrat málem o milion. *Nepije ten hajzl víno?*

O vteřinu později ležel Olofsson rozplácnutý na zemi. Ačkoli byl Zabiják Anders čerstvě zbožný, nedokázal prostě nastavit druhou tvář. Dokonce ani první. Místo toho vykryl Olofssonův hák levou rukou (nebo to byla pravá) a skolil ho pravou (nebo možná levou). To s těmi tvářemi bude muset v budoucnu natrénovat...

Servírka přinesla dvě nové sklenice vína, spatřila Olofssona a zeptala se, co se stalo. Zabiják Anders vysvětloval, že jeho přítel trochu přebíral, ale že se určitě hned probere a že naposled – předtím než se složil – slíbil, že zaplatí za ně za oba.

Potom do sebe hodil jedno z vín na servírčině podnose a poznamenal, že ten, co chrní na podlaze, si asi dá to druhé, až se probudí. Pak Zabiják Anders Olofssona překročil, poděkoval a maširoval pryč. Zamířil do jistého penzionu v jižním Stockholmu, kde se právě v tu chvíli balily kufry – jeden červený a jeden žlutý – k odjezdu téhož dne, jak bylo v plánu.

„Společně s kolika prachama?“ mumlal Zabiják Anders pro sebe.

Nepochybně mu to myslelo pomalu, občas tak, že už bylo po všem. A nikdo ani nemohl tvrdit, že by měl nějaký talent na mluvení.

Ale nebyl hloupý.

KAPITOLA 17.

Ještě hodinu a už nikdy toho pitomého vraha nemuseli vidět. Ale Zabiják Anders potkal v hospodě U Vojáka Švejka špatnou osobu a vyvodil z toho správný závěr. Právě proto stál uprostřed pokoje, vedle žlutého a červeného kufru, otevřel zámky a zmerčil jenom samé bankovky.

„No?“ řekl.

„Čtrnáct celých čtyři milionu,“ odpověděl rezignovaně recepční.

Farářka se snažila zachránit jak život, tak situaci:

„Čtyři celých osm milionu je pochopitelně tvých. Těmi potom podělíš sebe, Červený kříž, Armádu spásy a co je podle tebe správné. Je pro nás důležité nenechat tě s prázdnýma rukama. Třetina je tvá. Bez pochyby!“

„Vážně?“ zeptal se Zabiják Anders.

„Vážně“ bylo to, co jeho mozek v onu chvíli zvládl. Dřív to bylo o tolik jednodušší, když nemusel tolik přemýšlet. Šlo by jen o to:

- 1) zmydlit farářku a recepčního,
- 2) čapnout kufry s penězi a